

DÜNYAYI KURTARMAK İŞÇİ SINIFININ GÖREVIDİR

İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı zafer kazanacak mücadele kapasitesine sahiptir. İşçi sınıfı bu konuma, sınıf mücadelesinin uzun süren tarihinden geçerek ulaştı. Bunun başlangıcında, içinde bulunduğu maddi koşulların bilincine varma, yani sınıf farkındalığı var. Milyonlarca işçi, sınıf bilincine kavuşarak, sınıf mücadelesinde daha ileriye atılıyor. Emekçi kitlelere öncülük eden devrimci işçiler bundan daha ileri noktada bulunuyorlar. Devrimci işçiler pratik bakımdan olduğu kadar, teorik ve politik nitelikleriyle de ileri bir konumdalar. Bütün yönlerde savaş kapasitesi güçlenen işçi sınıfı, burjuvaziye yenecek ve egemen sınıf durumuna gelecek konumdadır.

Kapitalistler daha fazla artı-ürün peşinde koşarken, emekçi sınıfın sömürsünü de en üst düzeye çıkarıyorlar. Sonuçta büyük bir meta yığını olan kapitalist servetin artışına paralel olarak, emekçi sınıfla kapitalist sınıf arasındaki karşıtlık en keskin düzeyine ulaştı. Bu, aynı zamanda sınıf mücadelesinin de şiddetlenmesini getirdi. Maddi koşullar, işçi sınıfını militan bir sınıf haline getirdi. Savaşkan bir sınıfın varlığı, burjuva egemenliği için her daim bir tehdit demektir. Burjuvazi, militan bir sınıfın olduğu bir yerde gerçek anlamda egemen değildir.

Kapitalizmin gelişimi ve sermayenin büyümesi, işçi sınıfının nicelik olarak büyümesini getirir. İşçi sınıfının nicelik olarak büyümesi demek, emekçi sınıfları daha rahat yönlendirmesi ve iktidara gelmesi halinde bu konumunu iyice pekiştirmesi demektir. Kapitalist sanayi, işçileri fabrikalarda, işletmelerde bir araya getirerek; buraları işçi sınıfının örgütlendiği alanlar, örgütlenme mevzileri haline getirir. Emekçi sınıf, ekonomik mücadelelerden geçerek kapitalizme karşı mücadele düzeyini yükseltir. Grevlerin işçiler için birer okul

haline gelmesi, kapitalizmin ekonomik mekanizmalarının emekçi sınıf için nasıl bir eğitim işlevi gördüğünün güçlü bir kanıtıdır. Yine aynı kapitalist temeldir ki, işçi sınıfının sürekli ayaklanmalarına zemin oluşturur. Böylece işçi sınıfı, eğitimden geçmiş, örgütlü, disiplinli bir sınıf olarak burjuvaziye yenecek bir güç durumuna gelir.

Kapitalistlerle işçiler arasında, maddi yaşam alanında yapılan kavga yüzyıllardır sürüyor. Kapitalist sınıf, sömürü oranını en yükseğe çıkarmak için, işgününü olabildiğince uzatmak için uğraşırken, işçi sınıfı ise iş gününü düşürmek için mücadele vermiştir. Bu büyük iç savaşta makineleşme, işçilere karşı büyük bir silah oldu. Makine çok sayıda işçiyi işsiz bıraktı. İşçilerin kapitalistlere biçimsel bağımlılığının yerini gerçek bağımlılık (boyunduruk) aldı. Mutlak artı-değer sömürsünün yanında görece artı-değer sömürsü ağırlık kazandı. Kapitalizmin egemenliğinin tamamlanması, biçimsel bağımlılığın yerini gerçek bağımlılığın alması sonucunda görece artı-değer sömürsü de büyük bir artış gösterdi. Proletarya ile kapitalistler arasındaki iç savaşta işgünü kısaldı, fakat bu sefer daha kısa işgünü içinde üretimin yoğunlaştırılması arttı. İşçi tam bir dolap beygirine döndü. Daha sonra gelişen her teknik ve bilimsel buluş, emeğin üretkenliğini artırmaya ve işçinin harcadığı gerekli-emek zamanını düşürmeye; dolayısıyla kapitalistin artı-emek, artı-değer ve artı-ürün payını çoğaltmaya hizmet etti. Ücretleri olabilecek en düşük düzeye, sıfıra düşürmek sermayenin büyümesinin bir eğilimidir. Ücretlerin sıfıra doğru çekilmesi iki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi ve karşıtlığı da en keskin noktaya çıkarır. Sınıf savaşımı yeni bir boyut kazanır.

Kapitalistlerin işçilere karşı şiddetli saldırıları, işten çıkarmalar, işçi sınıfı için-

...
Şimdiye kadar insanları egemenliği altında tutan kapitalistler, insanları artık bu egemenliğe razı edemeyecektir.

İnsanlar tehdidin

derecesi ne olursa olsun, kapitalizmi yıkmak için savaşılmaya kararlılar. Yaratılmaya çalışılan korku ve karamsarlığa aldırın yok.

Çünkü emekçi insanlık, burjuvaziye karşı savaştan zaferle çıkacağına güveniyor.

Bu da, insanlara güç veriyor, dünyanın her yerinde kapitalizme karşı gerçekleşen ayaklanmaların temelinde bu kendine ve zafere olan güven yatıyor.

Proletarya her yerde ayaklanmadan, iktidara gelmeden burjuvaziye silahsızlandırmadan, insanlık kapitalizmin tehdidinden

kurtulamayacaktır. Kapitalizmin yarattığı yıkım, tehdit ve vahşilik toplumsal devrimi her bakımdan

kaçınılmaz yapmıştır. Proletarya bu büyük tarihi eylemde, geniş halk kitlelerinin hararetli desteğini yanında bulacaktır.

de iki eğilim yaratır. Bir eğilim, işsiz kalmaktan korkan işçilerin işsiz kalmamak için sermayenin dikta ettiği her isteği kabul etmesi, sermayenin diktasına boyun eğmesi şeklinde belirir; diğer eğilim işçi sınıfıyla birlikte militan bir mücadeleye atılmak şeklinde belirir. Emekçilerin maddi koşullarının ağırlaşmasıyla birlikte işçilerin militan mücadele eğilimi de ağır basar. İşçi sınıfının kurtuluşuna açılan yol, bu militan mücadelede doğup gelişir.

Burjuva toplumun gelişimiyle birlikte, bireyle doğa ve bireyle toplumun karşıtlığı derinleşir. Bireyle toplum arasında derin bir yarıklık açılır. Bireyle toplum arasındaki yabancılaşma daha bir boyutlanır. Her bireyin istemi, diğer bireyin istemiyle çatışma içindedir. Bireylerin toplumsallığı parçalanır. Fakat kapitalizmde gelişen yön yalnızca bu değildir. İşçi sınıfı içinde, kapitalizme karşı mücadelenin ateşinde yepyeni bir yaşam çizgisi de serpiliş-gelişir. Bu yeni hareket, emekçi sınıf arasında gelişen sınıf dayanışmasıdır. İşçiler, kapitalizme karşı mücadelede, aynı şartlar nedeniyle, kendi aralarında zorunlu olarak dayanışmaya girerler. Emekçi sınıf kendi içinde dayanışmada bulunurken kenetlenir, birleşir ve yeni bir toplumsallığın, toplumsallaşmış insanlığın temellerini atar. Bu dayanışma en sonunda insanı, toplumu kapsamına alır.

Kapitalistlerin uluslararası ilkesi rekabettir. (Kapitalist burada sermayeyi temsil eder, kişiselleşmiş sermayedir). Rekabet, beraberinde çatışma ve uluslar arasında savaşı getirir. Bireyin, bireyle çatışması, ulusların uluslarla savaşı hep aynı kapitalist temelde gelişir. Bu rekabette, bu savaşta büyük bir emek gücü ve doğa mahvolur. Bireylerin ve ülkelerin birbirleriyle düşmanlıkları had safhaya ulaşır. İnsan-doğa ve insan-toplum ilişkilerindeki çatlak iyice büyür.

Kapitalistlerden temelde farklı olarak, işçi sınıfının uluslararası ilkesi dayanışma ve enternasyonalizmdir. Bugün için işçi sınıfının emperyalist-kapitalist sisteme karşı ortak mücadele ve örgütlenmesi demek olan proletarya enternasyonalizmi, ülkelerde işçi sınıfının iktidara gelmesi koşullarında, sınırların ortadan kalktığı, düşmanlıkların, savaşın olmadığı, özgür insanlığın kaynaşmasının ve aynı duyguları paylaşmasının ortak ilkesi haline gelecektir. Kapitalizm insanlığı parçalamıştır; proletarya ise insanları yeniden birleştirir. Proletaryanın hareketinde insanlık yeni bir çağa, bü-

tünlük çağına doğru yol alıyor. İnsanlığın yeni temellerdeki birliği emekçilerin dayanışmasında ve proletarya enternasyonalizminde doğuyor.

Burjuva toplum suçu, savaşı ve vahşiliği içerir. Toplumun kapitalist biçimi varolduğu, bunlar da olacaktır. Peki bunlar sınıf mücadelesi açısından hangi sonuçlara yol açarlar. İşte savaşlar. Savaşlar kapitalizmden ayrılamaz. Ama savaşlar aynı zamanda, kapitalizmin yıkımını derinleştirir. Ekonomik ve çevre krizini şiddetlendirir. Savaşlar sırasında doğanın tahrip olduğu çok iyi bilinen bir gerçektir. Savaşlar ekolojik krizin kaynaklarından biridir. Savaşların ekonomik kriz ve yıkıma etkisi ise ileri boyutlardadır. Ekonomik krizler ve toplumsal yıkımların proletaryanın toplumsal devrimleriyle yakın ve sıkı ilişkisi var. Savaşlardan sonra proletarya ya iktidara gelmiş, ya da zaferin kaplarına dayanmıştır. Demek ki, savaşlar, burjuva sistemi yiyip bitirirken; proletarya hareketine ise hedefleri doğrultusunda yeni mevziler kazandırıyor. Burjuvazi birbirine düşmüş ve zayıflamışken emekçi hareketi yeni katılımlarla saflarını büyütür ve krizden çıkışın tek gücü olur.

Burjuva toplum ilişkilerinin insanı tüketen bencilliği ve yabancılaşma, işin emekçiler için getirdiği tek düzelik ve bezginlik, halk kitlelerine uygulanan sınırsız vahşilik... En sonunda bundan bir çıkış yolu bulmak bir zorunluluk haline gelir. İnsanlığa yeni bir yaşam sunan sosyalizm tek çıkış yolu olur. Demek ki, kapitalizmin insanlık dışı yaşam koşullarını değiştirmek, o insana yabancılaşan ve insanın denetleyemediği bir dış nesnel güç haline gelen maddi koşulları insanın ortak denetimi altına alıp onlara insanca bir yaşam sunmak, ancak sosyalizmle gerçekleşebilir. Burjuva toplumun insanlık karşıtı doğası, halk kitlelerini bundan kurtaracak olan proletaryanın etrafında birleşmeyi getirir. Tüm yıkıcı ve devrimci güçler kapitalizmi yıkmaya girer. Kapitalist üretim doğası gereği emeği ve yeryüzünü kurutarak ilerleyebilir. İnsanı ve doğal yaşamı yoketmede kapitalizm şimdi en ileri noktada bulunuyor. Artık kapitalizmin devamı insanlığın öncekiler ile kıyaslanmayacak yıkımlara uğraması demektir. 11 Eylül ve yine ABD'nin başlattığı 3. dünya savaşı, dünyadaki her insanın kapitalizmin hedefi haline geldiğini gösteriyor. Arka arkaya yaşanan doğal felaketler, insan-doğa ilişkilerinin bu biçimde devam edemeyeceğine ve

doğayla uyumlu bir toplumun şart olduğuna herkesi ikna etti. İnsanın ve doğanın başkaldırısı burjuva toplumunadır. İnsanlığı ve doğayı kurtarmak proletaryanın görevidir. Proletaryanın kuracağı toplumda, insan doğa ilişkileri yeniden ve uyum içinde kurulacaktır. Böylesine güçlü bir şekilde gündeme gelen proletaryanın zaferi kaçınılmazdır.

İnsanlığın kurtarılması gibi son derece altüst edici devrimci bir görev üstlenmiş olan proletaryanın, amacına çok çetin ve sancılı bir süreçten geçerek ulaşacağı açık. Her şeyden önce burjuvazi tarih sahnesini kendi isteğiyle terketmeyecektir. Varlığını sürdürmek uğruna göze almayaacağı vahşet yoktur. Kapitalizmden komünizme barışçı yolla geçileceğini ileri sürenler, kapitalizmin kendi tarihi dönemine barışçı bir şekilde son vereceğini düşünüyordular. Tersine, kapitalizm sonuna doğru yaklaştıkça daha bir kudurgan ve daha bir vahşi hal alır. Kapitalist güçler, varlıklarını korumak için, ellerindeki kitle imha silahlarını kullanmakta bir an bile tereddüt etmeyeceklerdir. Şimdiye dek, onları kullanmaktan hiç çekinmedikleri gibi. Ellerindeki, tüm insani ve doğal yaşama son verecek kapasitedeki silahları, insanlığa boyun eğdirmek için bir tehdit aracı olarak kullanıyorlar. Bu anlamda kapitalizmin öldürücü tehditlerinden ve yaşama karşı giriştiği suikastlardan kurtulmak ve yeni bir topluma geçmek insanlık için bir ölüm-kalım sorunudur.

Şimdiye kadar insanları egemenliği altında tutan kapitalistler, insanları artık bu egemenliğe razı edemeyecektir. İnsanlar tehdidin derecesi ne olursa olsun, kapitalizmi yıkmak için savaşmaya kararlılar. Yaratılmaya çalışılan korku ve karamsarlığa aldırın yok. Çünkü emekçi insanlık, burjuvaziye karşı savaştan zaferle çıkacağına güveniyor. Bu da, insanlara güç veriyor, dünyanın her yerinde kapitalizme karşı gerçekleşen ayaklanmaların temelinde bu kendine ve zafere olan güven yatıyor.

Proletarya her yerde ayaklanmadan, iktidara gelmeden burjuvaziye silahsızlandırmadan, insanlık kapitalizmin tehdidinden kurtulamayacaktır. Kapitalizmin yarattığı yıkım, tehdit ve vahşilik toplumsal devrimi her bakımdan kaçınılmaz yapmıştır. Proletarya bu büyük tarihi eylemde, geniş halk kitlelerinin hararetiyle desteğini yanında bulacaktır.

C. DAĞLI

CHAVEZ: “YA SOSYALİZM YA ÖLÜM”

Chavez önderliğinde Bolivarçı Venezuela Cumhuriyeti, her geçen gün yönünü sosyalizme doğru daha da belirginleştiriyor. Kendine has üslubuyla, Venezuela'nın yerel özellikleriyle sosyalizmin evrensel ilkelerini kaynaştıran Chavez, dünya halklarına olduğu kadar devrim ve komünizm savaşçılarına da büyük moral veriyor. O adeta sosyalizmin kendisini yeniden ve yeniden üretişinin, hiç kurumayan bir kaynaktan beslenişinin canlı kanıtı oluyor. Berrak bir kaynak suyu gibi toprağın yüzüne çıkıyor ve susuzluktan çatlamış topraklara canlılık getiriyor.

En son Venezuela'nın başkenti Caracas'te yapılan Dünya Sosyal Formunda yaptığı konuşmanın yankısı hala devam eden Chavez, ülkesinin ABD tarafından işgal edileceği uyarısını yineleyerek buna karşı halkı 1 milyon yeni Kaleşnikofla silahlandıracağını açıkladı. Chavez, olası bir ABD saldırısına karşı Venezuela halkını şimdiden savaşa hazırlıyor. Halkın milisler halinde örgütlenmesi kararından sonra alınan silahlanma kararı da Chavez'in ve Venezuela halkının emperyalist kapitalist sisteme karşı savaşında ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor. ABD Başkanı G. Bush'un Hitlerden daha da tehlikeli olduğunu söyleyen Chavez, “ABD Başkanının emperyalist, soykırımcı ve faşist tutumu sınır tanımıyor. Hitler, Bush'un yanında kundaktaki bebek kalır” diyor. İngiltere Başbakanı T. Blair'i de “Amerikan emperyalizminin piyonu” olarak nitelendiren Chavez, Blair'e “uşak” diyen ilk devlet başkanı olmanın onuruna da sahip. O herkesin düşünüp, söylemek isteyip söyleyemedikleri söyleme cesaretine sahip bir lider olarak gündün gündü dünya halklarının sempatisini daha çok kazanıyor. ABD'nin ya da diğer emperya-

list devletlerin “diktatör” suçlamalarına hiç aldırış etmeden yoluna devam ediyor ve bir yandan halka yöneticilerini “geri çağırma” hakkı tanıyan bir anayasa hazırlarken bir yandan da üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçişini hızlandıran tedbirler alıyor.

Chavez, Dünya Sosyal Formu'na 150 ülkeden gelmiş onbinlerce insanın önünde “Chavez no seva” (Chavez gitmeyecek) sloganları eşliğinde yaptığı konuşmada Venezuela'nın geleceğinin sosyalizmde olduğunu tüm dünyaya ilan etti. Chavez, bununla da kalmadı tüm dünyanın kurtuluşunun “sosyalizm bayrağını yükseltmek” ve “yeni bir sosyalizm kurmaktan geçtiğini” bir kez daha tüm dünyaya ilan etti. Konuşmasında sık sık Marx ve Rosa Luxemburg'a atıflar yapan Chavez, “Onların da dediği gibi iki seçenek var: ya sosyalizm ya ölüm. Bu yüzyılın belirleyici bir mücadeleye sahne olacağına inanıyorum. Bu yüzyılda ya biz kapitalizmi yok edeceğiz ya da kapitalizm tüm insanlığı ve gezegenimizi yok edecek. O yüzden de ya sosyalizm ya ölüm diyorum. Ve inanıyorum ki, bu yüzyılda imparatorluğu (ABD'yi-bn) yokedeceğiz. Bu yüzden hep birlikte sosyalizm bayrağını yükseltelim. Yeni bir sosyalizm kuralım” diyerek, emperyalizme karşı savaşın kapitalizme karşı sosyalizm için savaştan ayrı düşünülemediğini de göstermiş oluyordu.

150 ayrı ülkeden on bin insanın katıldığı 150 dilden enternasyonalin hep bir ağızdan söylendiği Dünya Sosyal Formu'nda uzunca bir konuşma yapan Chavez, emperyalizme karşı ortak bir mücadele stratejisi oluşturmanın önemine değindikten sonra “çünkü zaman kaybediyoruz. Harekete geçmezsek kapitalizm insanlığı ve gezegeni yok edecek” dedi. “Yeni bir de-

mokrasie ihtiyacımız var, devrimci bir demokrasie, bir halk demokrasisine, halk iktidarına, katılımcı demokrasie ihtiyacımız var” diye devam eden Chavez, konuşmasını “Venceremos (Kazanacağız)” ve “ya sosyalizm ya ölüm” sözleriyle tamamladı. Chavez'e on binlerce insan sloganlarla eşlik etti. Böylece Chavez, Dünya Sosyal Formu'nun folklorik, turistik bir etkinliğe dönüşmesi riskine karşı yapmış olduğu uyarıya karşılık istediği cevabı da almış oldu.

Chavez'in halk demokrasisi ve sosyalizm yolunda attığı her adım Venezuela halkını olduğu kadar dünya halklarını da sevindiriyor. Ve bunların başında hiç kuşku yok Küba halkı geliyor. Latin Amerika'da esmeye başlayan sosyalizm rüzgarı hızla tüm dünyayı etkisine alacak bir güce sahip. Chavez'in “tarihin gördüğü en sapkın, en katliamcı, en ahlaksız imparatorluk” dediği ABD emperyalizmine karşı dünyanın her yanında yükselen öfke, en çok da Chavez'in tavırlarında açığa çıkıyor. Şimdi ABD emperyalizmine ve dünya emperyalist kapitalist sistemine karşı mücadele etmek isteyen herkes, Venezuela'dan yükselen ve “ya sosyalizm ya ölüm” diyen bu cesaretili sese kulak vermek zorundadır.

Venezuela'da Bolivarçı devrim yeni bir aşamaya giriyor. Tarihin deneyimli eli onu her geçen gün sosyalizme daha çok yakınlaştırıyor. Dünyadaki tüm dengeler sosyalizm lehine değişmeye devam ediyor. Şimdi dünyanın tüm emekçi halklarının umutlu olmak için daha fazla nedeni var. Çünkü biliyoruz ki Latinler bir kez ayağa kalktı mı, tüm dünyayı sarsacak bir kasırga yaratmayı bilecektir.

Ve bu kez hepimiz şöyle haykırabileceğiz:

“Sosyalizmo no se va!”

FAŞİZM İÇİN SONUN BAŞLANGICI: STALİNGRAD

22 Haziran 1941'de faşist Nazi orduları Sovyetler Birliği'ne saldırdığında Polonya, Çekoslovakya ve Fransa gibi Sovyetleri de kısa sürede dize getireceklerini düşünüyorlardı. Zaten bu savaşın asıl hedeflerinden biri Sovyet sosyalizmi değil miydi? Alman tekelleri, dünya üzerinden sosyalizmi silerek kendi terörist diktatörlüklerini sonsuza kadar yaşatmayı düşünüyorlardı.

Ama onlarla kanlı hedefleri arasında sosyalizmin yarattığı "Yeni İnsan" duruyordu. Haritanın üzerindeki ölçekler, uzunluklar, Hitler'in savaş uçaklarının teknik donanımı vb. sahip oldukları modern silahların hepsi birşey karşısında çaresiz kalıyordu: En üstün savaş aracı olan insan. Hitler'in Sovyetler Birliği'ne saldırırken hesaba katmadığı tek şey bu olmuştu. O, sosyalizmin yarattığı "yeni insan"ların nasıl kahramanlıkla örülü, yaratıcı bir savaş yürütebileceklerini hesap etmemişti. Çoğu tarih kitabı Hitler ordularının "General Kış"a yenildiğini yazarlar. Bu doğrudur ama savaşı Haziran ortalarından kışa kadar uzatan insan cesaretinin ve yaratıcılığının gözardı edilmesi söz konusudur bu yaklaşımda. Nazi ordularını Moskova, Leningrad ve Stalingrad cephesinde durduran Stalin komutanlığında savaşan yiğit, kahraman, fedakar sovyet insanlarıdır. Büyük şairimiz Nazım Hikmet'in deyişiyle "şaşmak bahsinde çocuk olan" fakat başkalarının kalemlerle çizdikleri cephe hattını kanlarıyla çizen insanlardır. Kurşunları bitince Alman tanklarına öfkelerini karatarak gösteren, üzerine gelen tankların altında kalmak pahasına paletlerine ellerini geçiren, kurşunların üzerine göğüs açarak yürümekte tereddüt etmeyen, tankların içine bomba atmak için tankla birlikte yanmayı göze alan sosyalizmin yeni insanlarıdır.

Bir memleket, halı gibi geriye katlanırken, ağır katarlar yerleşim yerlerinden çekilirken, kadınlar elleriyle arpa yolup savaşa gidenlerin arkasından ağıtlar dökerken açlık kemirgen dişleriyle evlerin içine gelmişken, analar çocuklarıyla birlikte Naziler tarafından toplu olarak katledilirken verilen bir savaştır bu. Nazi Generallerinin her gün her saat cepheden Rusların işinin "nere-deyse bittiğini" bildirdikleri; ama kızılordu askerlerinin sokak sokak, ev ev, oda oda savaşmayı sürdürdükleri, keskin nişancılarla Nazileri tek tek avladıkları bir savaştır bu.

Stalingrad Savaşı, 1942 Ağustos ayında başlamıştır. Daha Temmuz ayında Alman panzerleri Donetz Havzası'nda savaşırken Stalin yeni bir Stalingrad Cephesi yaratılması talimatı vermiştir. Ve burada örülen direniş hattı, en zor koşullar altında bile "namlususu insan yüreği dev" in yenilmeyeceğini göstermiştir. Nazi orduları, ilk burada yenilgiyi tatmışlar ve Stalingrad, faşizm için sonun başlangıcı olmuştur. Stalin'in "Bir adım bile geri çekilmek yok" emrine uyan Sovyet Kızılordusu, burada Almanları kışa kadar durdurmayı başarmış ve sonrasında karşı saldırıya geçerek Nazi ordusunu inine kadar kovalamıştır. Nazi ordularının komutanı Von Paulus dahil olmak üzere bir çok general Kızılorduya teslim olmak zorunda kalmış, Hitler olduğu yerde kudurmuştur. Dağılmaya başlayan Nazi ordusu arasında Sovyet hoparlörleri durmadan şunu tekrarlıyorlardı: "Her yedi saniyede bir Alman askeri Sovyetler Birliğinde ölür. Stalingrad: Toplu mezar" Ve bu mesaj her yedi saniyede bir tekrarlanıyordu. Savaşın bilançosu ise, Nazi Orduları için korkunç olmuştur. Almanlar Stalingrad'da 1.5 milyon asker ve subaylarını, 3 bin uçak, 3 bin 200 tank, 12 bin ağır silah ve makinalı silah kaybetmişlerdi. Ve bütün bunlardan daha önemli bir şeyi kaybettiler: Zaferi kazanabileceklerine, dünyayı ele geçirebileceklerine olan inançlarını... 2 Şubat 1942'de zaferle sonuçlanan Stalingrad Direnişi, Sovyet Kızılordusunun faşizmden dünyayı temizlemeye başlamasının dönüm noktası oldu. Orak çekiçli kızıl bayrağın Alman parlamentosu Reichtag'ın tepesinden dalgalanacağı günler uzak değildir artık. Dünya Hitler kuduzluğundan kurtulmaya başlamıştır. Ve dünyayı Hitler faşizminden kurtaran sosyalizm, insanlığın umutlarının yeniden boyvermesini sağlamıştır

Stalingrad Direnişi, sosyalizmin "Yeni İnsan"ın türküsüdür. En zor koşullar altında bile zafere inanan insanların ne büyük kahramanlıklar yaratabileceğinin öyküsüdür. Devrim ve sosyalizm için savaşan herkese ilham vermeye devam ediyor. □

ADLİ TIP RAPORU EKSİK VE ÖZENSİZ

Bilindiği gibi 12 Aralık 2005 tarihinde İkitelli Ekin Sanat Merkezi çalışanı Sevda Aydın, sivil polisler tarafından kaçırılarak tecavüz işkencesine uğramıştı. Faşist devlet yine kendi sınıf karakterini en açık biçimde ortaya koyuyor. Bu işkence ve tecavüzlerin bir devlet politikası olduğu her seferinde biraz daha işçi ve emekçiler tarafından bilince çıkarılıyor. Ve her geçen gün sermaye kendi ipini kendisi çekiyor.

Konuyla ilgili olarak Adli Tıp Raporları açıklandı. Değişen hiçbir şey yok Sonuç yine aynı.. Raporlar son derece eksik ve özensiz hazırlanmıştır.

4 Şubat'ta İHD İstanbul Şubesi'nde saat:11.00'de Sevda Aydın'ın avukatları ve İHD Yönetim Kurulu üyesi Eren Keskin tarafından bir basın açıklaması düzenlenmiştir.

Bu tür olayların giderek çoğaldığını belirten Eren Keskin, "Adli Tıp raporunun dışında hiçbir kurum tespiti delil olarak kullanılmamaktadır. Bir devlet biriminin yaptığı işkenceyi yine bir başka

devlet birimi inceliyor. Sevda'nın tek şansı kaldı o da psikolojik rapor" şeklinde konuştu.

Sevda Aydın'ın avukatı Murat Ak ise kaçırılma ve tecavüz olayının üzerinden iki ay geçmesine, konu ile ilgili olarak yurtiçi ve yurtdışında birçok basın açıklaması yapılmasına rağmen olayın aydınlatılması ve faillerinin yakalanmasına yönelik ciddi bir araştırma yapılmadığının görüldüğünü belirterek:

"Olayın akabinde Yenibosna 75. Yıl Polis Merkezi'ne mürakat edilmiş, araştırma memurlarına olay ayrıntıları ile anlatılmış, faillerin tip tarifleri verilmiş, emniyet ve belediye kameralarının araştırılması, olay tarih ve saatini içeren kayıtların dosyaya getirilmesi talep edilmişse de, bugüne kadar dosyaya bu konuda olumlu veya olumsuz herhangi bir bilgi sunulmamıştır. Olay yerinde başkaca herhangi bir araştırma yapıldığına dair bir bilgi dosyada yoktur.

Delillerin kaybolması amacıyla her ne kadar uzun uğraşlardan (neredeyse iki gün) sonra 14 Aralık 2005 Saat:

15:00 sıralarında Adli Tıp Kurumunda muayenesinin yapılması sağlanabilmişse de; mağdurenin ayrıntılı iddiaları bakımından tecavüzün vukua gelip gelmediği, olay esnasında bayıltıcı bir maddenin kullanılıp kullanılmadığı, bacaklarındaki maddenin sperm olup olmadığının tespit edilmesi istenilmişse de adli tıp kurumu raporunun eksik ve özensiz hazırlandığı görülmüştür.(...)

Özellikle olay esnasında Sevda'nın baygın olduğu halde Kurumca düzenlenen raporda ruh ve beden olarak kendisini savunamayacak durumda bulunmadığını tespit etmiş olması raporun ne kadar özensiz hazırlandığını göstermektedir. Gerek karakolda gerekse savcılıkta mağdurun olay esnasında baygın olduğunu beyan etmesine, savcılığın bu durumun tespit edilmesi için yazdığı üst yazıya rağmen, uzun süreli baygınlığa hangi maddenin neden olduğuna dair hiçbir araştırma yapılmamıştır. Bir madde kullanılıp kullanılmadığı tespit edilmemiştir. Yine mağdurenin uyandı-ğında bacaklarında hissettiğini beyan ettiği madde hakkında tek bir kelime dahi raporda yer almamaktadır. Bu yönden dahi rapor özensiz ve eksiktir" dedi. Daha sonra Ak, alçakça yapılan bu saldırının faillerinin cezasız kalması gerektiğini, bu olayın faillerinin bulunması ve benzer olayların tekrar etmemesi bakımından basının ve kamuoyunun duyarlılığı ve desteğinin çok önemli olduğunu vurguladı.

Bu tür olaylar sadece devrim mücadelesinde sermaye sınıfına olan kinimizi bilerken mücadelemize bir neden daha eklemekten öte gidemez. İşkence ve tecavüzler burjuva sınıfın ne kadar çaresiz ve köşeye sıkışmış olduğunun bir kanıtıdır. Sıyrılamalı olarak gelişmekte olan devrime engel olamayan burjuvazi ancak ve ancak bu insanlık suçunu kendisine çözüm olarak görüyor. Hiçbir şey burjuvazinin iktidarını elinden kapmasına işçi ve emekçilerin iktidarı ele geçirmesine engel olamayacaktır. Bu saldırılar zulüm ve işkence düzeninin sonunu daha da yaklaştıracaktır. Şimdi işkence, kaçırma, tecavüz, infaz ve benzeri insanlık dışı yöntemleri geri püskürtmek için daha da yoğun mücadele edilmesi gereken bir dönemdir.□

KARMEZ GIDA İŞÇİLERİNE AÇIK MEKTUP

Karmez Gıda İşçileri Yalnız Değildir!

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Karmez Gıda İşçisi

Arkadaşlar;

Öncelikle tüm zorluklara, baskılara ve de kötü hava koşullarına rağmen 1,5 ayı aşkındır sürdürdüğünüz onurlu mücadelenizi yürekten, coşkuyla selamlıyoruz.

Ağır çalışma koşullarına, örgütsüzlüğe, baskılara, taşeronlaştırmaya, aşağılanmalara karşı başlattığımız bu eylem, mücadele alanına dönmüş durumda. Sizi harekete geçiren açlık, yoksulluk, sefalet ücretleri, örgütsüzlük gibi nedenlerle, Serna Seral Tekstil, Tüpraş, Pektim, Tuzla Deri, Rivienne Tekstil, Tekel, Coca Cola, Akyıldız Tekstil işçilerini, eğitim-sağlık emekçilerini, öğrenci gençliği, tarım işçi-emekçilerini harekete geçiren, mücadele ettiren nedenler aynı. Toplumun tüm işçi-emekçilerinin farklı yerlerde farklı taleplerle eylem halinde olması tesadüf değildir. Bunun tek nedeni patronlar, hükümet ya da burjuva siyasi parti kurumları da değildir. Nedeni, yaşamın devamını sağlamak için ürettiğiniz tüm zenginliklere, değerlere, emeğe el koyan sermaye sınıfıdır, kapitalizmdir. Burjuva siyasi parti-kurumlar, hükümetler, patronlar, sermaye sınıfının, kapitalistlerin sadece maşalarıdır, taşeronlarıdır.

Tabi ki çalışma koşullarınızı düzeltmek, sendikali olmak, 8 saat çalışmak, sosyal haklarınızı almak için mücadele etmek en doğal hakkınızdır ve doğrudur ama yeterli değildir. Fakat şunu bilmeliyiz ki bugünkü talepleriniz karşılanırsa bile, bütün yaşamı nasırlı elleriyle her gün yeniden üreten siz işçiler-emekçiler, sermaye düzeni devam ettiği sürece, yine gündüzlerinde sömürüldüğünüz, gecelerinde aç yattığınız, çocuklarımızın uyuşturucuya, genç kızlarımızın fuhuşa, yoksul halklarımızın cinnete-intihara sürüklendiği bir kapitalist toplumda yaşamaya devam edeceksiniz. Kapitalizm öldürür!

Peki ne yapmalı? Mücadele etmemeli miyiz? Asla! Sizler bu doğal, haklı isteklerinizi kalıcı ve sürekli koruyabilmek için sermaye sınıfına karşı topyekün bir iktidar savaşı yürütmelisiniz. Bir tek kendi talepleriniz için değil, tüm ezilen işçi-emekçi halklar için, kamu emekçileri için, ezilen halklar için, öğrenci gençlik için, tarım işçi-emekçileri için, tutsaklar için birleşik bir mücadele yürütmelisiniz. Çünkü sermaye sınıfı, dayandığı kapitalist özel mülkiyet sisteminde, daha fazla kar elde etmek için kaşıkla verir, kepçeyle alır.

Kapitalizm, işçi-emekçi halklara ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışır. Bunun asla kabul etmemeliyiz. Tüm bu zenginlikleri, yaşamın devamını sağlayan tüm bu değerleri biz işçi-emekçiler üretiyoruz. Kapitalistler, burjuvalar emeğimize el koyuyor, ürettiğimiz her şeyden bizi yoksun bırakıp, bizleri yaşamdan kovup kendileri tüketiyor.

“Kapitalizmi Öldürelim! Artık Yeter!” demenin zamanı geldi. Yaşadığımız kulübeleri özgürleştirmenin, yaşamımızın her alanına, her yerine örülen cezaevi duvarlarını yıkmanın, sefaleti açlığı bitirmenin, yaşamdan kovulmaya son vermenin tek yolu sermaye sınıfının, burjuvaların saraylarına savaş açmaktır. Ve bunu tüm işçi-emekçi yoksul halklarımızla birlikte mücadele birliğini örerek, özgürlük, demokrasi, iktidar için savaşarak gerçekleştirebiliriz. Kulübelere barış, saraylara savaş!

Peki nasıl yapmalı? “Bütün İktidar Emeğin Olacak!” hedefiyle hareket etmeliyiz. Artık kendi öz gücümüze, birlikteliğimize, örgütlülüğümüze inanmalıyız. İşçilerin-emekçilerin dili-dini-ırkı yoktur. Sermaye sınıfı, hiçbir şekilde dil-din-ırk ayrımı yapmadan tüm işçi-emekçileri sömürüyor, aç bırakıyor, aşağılıyor, yaşamdan kovuyor. Biz işçi emekçiler de mücadele birliğini büyüterek, sermaye sınıfıyla, burjuva siyasi parti-kurumlarla, işbirlikçi sendikalarla olan tüm köprüleri havaya uçurmalıyız. Sermayenin her saldırısına karşı artık direnerek değil savaşarak karşılık vermeliyiz. Zora karşı zoru örmeliyiz. Bu da ancak işçi sınıfının kendi öz örgütlülüğü olan, gücünü sadece kendinden alan, mücadele organları olan Devrimci İşçi Komiteleri’yle (DİK) gerçekleşebilir.

Karmez Gıda İşçisi Arkadaşlar!

Artık burjuvaların, kapitalistlerin bizlere haklarımızı vermesini beklemeyelim. Çünkü bugüne kadar olduğu gibi, verecekleri tek şey açlık, işsizlik, yokluk, ölümdür. Burjuvaların, kapitalistlerin ayakta kalmalarının tek koşulu; ezmek, yok etmek, sömürmek, emeğimize el koymaktır. Bu gerçeği yaşamımızın her alanında, her yerinde görebiliriz. Yeter ki gözlerimiz kör, kulaklarımız sağır olmasın.

Bizler, yaşamı üreten işçiler-emekçiler, yok olmak istemiyorsak, çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak istiyorsak, yaşamda kalmanın tek yolu olan Devrim hakkımızı kullanmak zorundayız. Ya Devrim Ya Ölüm!

- Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız, bir dünya için; halk iktidarı için, sosyalizm için Devrimci İşçi Komiteleri’nde örgütlenelim.

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR

HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN-EMEĞİLERİN OLACAK!

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) / İzmir

KARMEZ GIDA İŞÇİSİYLE RÖPORTAJ

Merhaba Yeni Evrede Mücadele Birliği çalışanları ve okurları.

Bizler bir grup işçi olarak, İzmir'de bulunan Ankara Asfaltı 40.km'de ki Karmez Gıda işçilerinin sürdürmekte olduğu grevin 42. gününde bu onurlu mücadeleyi desteklemek ve onların sesini dergimize aracılığıyla emekçi halklarımıza duyurmak amacıyla dayanışma ziyareti gerçekleştirdik. İşçi arkadaşlarla tanıştıktan sonra hep birlikte dostça sohbet giriştik. Sohbet sırasında beraberimizde götürdüğümüz bağlamayla türküler çalıp söyledik. Sohbet ettik. Bu hepimiz açısından, hoş, keyifli, öğretici bir deneyim oldu.

Sizlerle işçi arkadaşlarla yaptığımız sohbeti paylaşmak istedik.

– **Y.E.M.B. Okurları:** Bize eyleminizden bahsedermisiniz?

– **İşçi:** Çalışma koşullarının ağır oluşu ve 14-16 saate varan çalışma süresi sonunda fazla mesai ücretlerinin ödenmeyişi sebebiyle örgütlenmeye karar verdik. 2004 yılında Tek Gıda-İş sendikasıyla bağlantı kurduk ve sendikaya 54 kişi üye oldu. Henüz sendika Çalışma Bakanlığından yetki almamıştı. Bu durumun fabrika yönetimi tarafından öğrenilmesi üzerine yönetim, sendikalı işçiler üzerindeki baskısını daha da artırdı. Amacı bizi caydırmaktı. Ve aynı amaçla 2005 yılında işyerine taşeron firmayı getirdi. Ya taşeronda çalışacak ya da çıkışımızı alacaktık. Çünkü sendikanın girmesinden korkuyorlardı. Bu yüzden hiçbir zaman toplu sözleşme masasına oturmaya yanaşmadılar. Bu süreçten sonra birkaç kişiyi ikna edip, çıkışlarını verdiler, yaklaşık on beş kişiyi de işten

çıkdılar. Bunun üzerine sendika greve gitme kararı aldı. Ve şu an geriye kalan 33 kişiyle eylemimizin 42. günündeyiz.

– **Y.E.M.B. Okurları:** Talepleriniz nelerdir?

– **İşçi:** Fazla Bir şey istemiyoruz. İşveren toplu sözleşme masasına otursun, işimize geri dönelim. İçerde, üretimde olmak istiyoruz.

– **Y.E.M.B. Okurları:** Eyleminize dışarıdan destek oldu mu?

– **İşçi:** Çeşitli gazetelerden, sol partilerden, sendika çevresinden, üniversite öğrencilerinden ziyaret edenler oldu. Ama yeterli değildi.

– **Y.E.M.B. Okurları:** Dışınızdaki insanlardan istediğiniz şeyler neler?

– **İşçi:** Biz yalnızca manevi destekte bulunulmasını istiyoruz. Şu andan aile geçimimizi bir şekilde karşıyoruz. İstedığımız sesimizin daha geniş çevrelere duyurulması ve mücadelemizin desteklenmesidir. Bizim yanımda fazladan bir kişinin olması bile önemli. Ziyaretiniz için teşekkürler...

İşçi arkadaşların sık sık “bu mücadele onur mücadelesine dönüştü” söylemi kararlılıklarının göstergesi olması açısından önemliydi. Bizde bu eylemin çevre fabrikalar üzerinde yaratacağı olumlu etkilerden, işçi sınıfının mücadele birliği ağını örnek için bu tip eylemlerin daha geniş çevrelere duyulmasının öneminden bahsettik. Ayrıca arkadaşlarla sürmekte olan savaştan, Latin Amerika’daki devrimci gelişmelerden ve sermaye iktidarının işçi sınıfına açlık, yoksulluk ve geleceksizlikten başka bir şey veremeyeceği üzerine sohbet ettik. İşçi arkadaşlarımızın yanlarından ayrılırken mücadelelerinde yalnız olmadıklarını tekrarladık ve seslerini her yere ulaştıracağımızı söyledik.

Bizler Y.E.M.B. Okurları olarak tekrar buradan, Karmez Gıda’da greve giden işçi dostlarımıza, tüm bu eylem sürecindeki deneyimlerini, dostluklarını tüm içtenlikleriyle paylaştıkları için teşekkür ediyoruz ve buradan bir kez daha haykırıyoruz:

**KARMEZ GIDA İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

YEMB Okurları / İZMİR

TU-Mİ TEKSTİLDE EYLEM

Bir süredir bir taşeron tarafından işletilmekte olan TU-Mİ Tekstil’de taşeron firma iflas ettiği gerekçesiyle yaklaşık 30 işçinin işine son verdi ve son vermekle de kalmayıp işçilerin yaklaşık 2 aylık ücretlerini ödemedi.

Aynı işyeri taşeronun iflası üzerine iş yeri sahibi yeni işçilerle üretime devam ediyor. Yaşanan bu durumun taşeronla işyeri sahibi arasındaki bir danişıklı dövüş olduğunu söyleyen işçiler uzun bir zamandır alacaklarını almak için gerek işyerinin gerçek sahibi gerekse de taşeronla görüşmeler yürütüyordu. Her defasında vaatlerle elleri boş evlerine geri gönderilmeleri sonucunda bu şekilde bir sonuca varamayacağını düşünen bir grup TU-Mİ Tekstil işçisi ortak davranarak eylem yapma kararı aldı. 10 Şubat Cuma günü bir DİK’li işçiyle birlikte durum değerlendirmesi yapan işçiler saat 12’de işyerinin yemekhanesini işgal ettiler.

İşçilerin yaşadıkları durumu ve işgal eylemini Y.E.Mücadele Birliği dergisine haber vermeleri üzerine işyerine gittik. İşyerine gittiğimizde işçiler yemekhanede durum değerlendirmesi yaparken bulduk ve işçilere ne yapmayı düşündüklerini sorduk.

İşçiler, aylardır ücret alamadıklarını, taşeron şirket sahibinin sürekli böyle işçi çalıştırıp ücretlerini ödemediğini söylediler. TU-Mİ Tekstil’in gerçek sahibiyi görüşmelerinde de işyeri sahibinin “ben paranızı taşeronla ödemiş, sorunuzun beni ilgilendirmez” dediğini bunun üzerine de ona “Biz senin işyerinde emek harcadık, senin işini yaptık, sana para kazandırdık, bizim sorunuzun kişileri değil biz TU-Mİ Tekstil işçisiydik ve TU-Mİ Tekstilden alacağımız var ve almazsak burayı terk etmeyeceğiz” dediklerini bunun üzerine “Terk etmezseniz bizde gerekeni yaparız” söz-

leriyle tehdit edildiklerini buna da “Siz gerekeni yapın biz de gerekeni yaparız” diye cevap verdiklerini söylediler.

İş saatinin bitmesine az bir zaman kala işçiler tekrar bir durum değerlendirme yaptılar. İşçilere destek vermek için gelen DİK’li işçi, buradaki işgal eyleminin çok anlamlı, kararlı bir eylem olduğunu ama içeride üretimin devam ettiğini asıl yapılması gerekenin işyerindeki üretimi durdurarak makinelere el koymak olduğunu, bu eylemin daha güçlü bir şekilde yapılması gerektiğini söyledi. Bunun üzerine işçiler aralarında bir kez daha işyeri sahibiyi konuşarak gelişmeye göre hareket etmeyi kararlaştırarak patronu yanlarına çağırıldılar. Patronla görüşmelerinde pazartesi sabah gelmelerini sorunlarının o zaman çözüleceği vaadini almaları üzerine; şimdi son kez gideceklerini ve pazartesi tekrar geleceklerini ama geldiklerinde bugünkü gibi olmayacağını alacaklarını almadan işyerinde üretim yapılmasına izin vermeyeceklerini söyleyerek eylemlerine son verdiler.

Orada bulunduğumuz süre içerisinde işçilerle yaptığımız sohbetlerde işçilerden çoğu zaten piyasanın durgun olduğunu aylardır iş bulamadıklarını söylediler. Aynı evi paylaşan iki genç işçi burada yaklaşık 2milyar alacakları olduğu halde evlerinin kirasını ödeyemediklerini ev sahibi tarafından evden atıldıklarını söylediler.

İşçilere haklarını aramak için işyerinde çalıştıkları zaman neden bir şey yapmadıklarını sorduk. Genç işçiler bunu birkaç kez denediklerini ama işyerindeki işçiler arasında bir birlik sağlanamadığını işten çıktıklarında bile aralarında ki birçok işçinin bir şey yapmaktan çekindiklerini söylediler.

Y.E.Mücadele Birliği/İzmir

KÖŞE BAŞLARINDA ZEHİRLENİYORUZ!

Uyuşturucu zehirlenmeye devam ediyor. Her gün sokak başlarında gençlerimiz zehirleniyor. Okullarda, kahvelerde, bilardolarda, sokak başlarında açık açık uyuşturucu, esrar gibi zehirler satılmakta, bu olay sıradan bir hal almaktadır. İlkokul sınırlarına inen uyuşturucu, “kızım ek-mek paramız” denilerek 5 yaşındaki çocuklara sattırılıyor.

İkitelli Ekin Sanat Merkezi bünyesinde “UYUŞTURUCUYA KARŞI MÜCADELE KOMİSYONU”, bu zehire karşı bir kampanya başlatmıştır.

Bu kampanya, gençlerimizi beyaz zehirden kurtarma-

yı amaçlamaktadır. Kampanyamıza doktorlar, öğretmenler ve avukatlar destek vermektedir. İkitelli’deki tüm aileleri de bu kampanyaya duyarlılık gösterip destek vermeye çağırıyoruz. Bu kampanyayla ilgili doktor, öğretmen ve avukatların katılacağı toplantımıza, İkitelli’de bulunan tüm aileleri bekliyoruz.

Toplantımız, müzik dinletisiyle son bulacaktır.

İkitelli Uyuşturucuya Karşı Mücadele Komisyonu

TARİH : 19 Şubat 2006 Pazar

SAAT : 15.00-17.00

YER : İkitelli Ekin Sanat Merkezi

(Atatürk Cad. Yenice Sok. No: 3/1
Parseller Durağı karşısı İkitelli)

“Çalıştığım Yer Hiç Güneş Görmüyor Adeta Bir Zindan Gibi”

Ben 19 yaşında bir tekstil işçisiyim. Genellikle ütücü olarak çalışıyorum. Sabah 8’den akşam 20’ye kadar 12 saat çalışıyorum. Sigortasızım. Yol ve yemek parası verilmiyor. Öğle yemeği saati dışında çay molası vb. yok. Geç kaldığımızda ya da işi hatalı yaptığımızda hakarete maruz kalıyoruz. Genellikle radyoda arabesk, pop müzik çalıyor. Müzik konusunda itiraz eden arkadaşlar oldu. Bunun yanı sıra en önemlisi mesai ücretlerimizin ödenmemesi. Örneğin 2 saat fazla çalışıp 22’de çıktığımızda dahi ücretlerimize yansımıyor. Kısacası eksterlarımızın üstüne yatıyorlar.

Ben 12 yaşından beri işçiyim. 7 yıldır hayatımın her günü şöyle geçiyor. Sabah 7’de kalkıyorum. Evde kahvaltımı yapıyorum. Bazen yürüyerek, bazen dolmuşla işe gidiyorum. (servis yok). 8’de işbaşı yapıyorum. Dükkada kahvaltı yasak zaten. Ütünün başına geçiyorum. Yanındakiyle dahi konuşmak yasak. Çalışma koşullarımız hiç sağlıklı değil. 12 saat boyunca ayakta duruyoruz. Sadece 1 saat öğle yemeğinde oturma hakkımız var. Ve çalıştığımız ütü buharı insan sağlığına çok zararlı, kansere yol açabiliyor. Ama bu sağlıksız koşullarda çalışan işçi-

lerin durumu işyeri sahibinin umurunda değil. Bize oturmak istediğimizde bile “5 dakika iş için önemli” diyor. 5 dakikada bir çok iş çıkıyor çünkü. Ama kendileri bizleri mesai ücreti vermeden 2-3 saat karşılıksız çalıştırıyor.

Çalıştığım yer hiç güneş görmüyor. Adeta bir zindan gibi. Yazın içerisi 60 dereceye kadar ısınıyor. Ve ben ütücüyüm. Diğer ütücü arkadaşlar benim yaşadıklarımı anlayabilir. Ama bilmeyenler için açıklayayım. Hava sıcaklığı kapalı ortamda 60 derece; adeta fırın gibi. Zaten bu haliyle rahatsız ediyor. Bir de ütünün buharı eklenince ölmeden cehenneme gidiyorum.

Saat 20’de işten çıkıyorum. Akşamları arkadaşlarla yürüyerek gidiyoruz evlerimize. Zaten vardığımızda 21 oluyor. Yemekti, çaydı diyene kadar TV karşısında uyuya kalıyorum. Mesela yorgunluktan düşünmeye vakit olmuyor. Tek bir Pazar günümüz var o da dinlenmeyle geçiyor. Şimdiye kadar niye yaşadığımı hiç sorgulamamıştım. Bazen çok varlıklı insanları gördüğümde kendimin niye bu durumda olduğumu düşünürdüm. İlk önce yurt dışına gidip çalışayım dedim. Pa-

ra biriktirir, dönünce iyi yaşarım diye düşündüm.

Ben bugüne kadar kendimi çok defa sorguladım ama elime bir sonuç geçmedi. Niye diye sorarsanız, buna vaktim yetmiyor. Ben 12 saat çalışıyorum, yorgunluktan hiçbir şey düşünecek halim kalmıyor ve ben ne zaman düşünmeye kalksam aklıma burjuva insanlar geliyor. Neden onlar rahatlık içinde yaşarken ben işçiyim diye düşünüyorum. Ama elime geçen sonuç şu oluyor. Biz bu ülkede yaşadığımız sürece hiçbir hakkı elde edemedik. Onun için onların sahip olduklarına ben sahip olamıyorum. Eşitlik denen bir şey yok. her zaman onlar kazanıyor, bizler kaybediyoruz. Çünkü haklarımızı savunamıyoruz. Neden diye sorarsanız, olmayan hakkı savunamayız da ondan.

Ben yarın ne yapacağım? Askere gidip geldiğimde bir yuva kurarım diye düşünüyordum. Ama artık düşünmüyorum. Çünkü askerden geldiğimde ben işsiz olacağım. Bu yüzden ailemi nasıl geçindireceğim diye çok düşünüyorum. Ama Türkiye’de hayatın nasıl olduğunu sizler de çok iyi biliyorsunuz. Bunun için ben bir işçi olarak sizleri de birliğe çağırıyorum. Sorunumuz ortak, çözümümüz ortak. Genç Emekçiler Birliği Derneği’ni kurduk. Bunun için hepinizi derneğimize bekliyorum.

Antep’ten Bir İşçi

PARAN KADAR SAĞLIK PARAN KADAR HİZMET

Sağlık emekçileri döner sermaye ücretlerinin 5 aydır ödenmemesi üzerine 2 Şubat saat 12'00'da, Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi Personel Girişi önünde basın açıklaması yaparak, topladıkları imzalı dilekçeleri Sağlık Bakanlığı'na sunulmak üzere hastane Başhekimliği'ne bıraktı.

SES Şişli Şube'sinin düzenlediği basın açıklamasına hastanede yatmakta olan hastaların çok sayıda yakınına katılarak uygulanan sistemden dolayı "paran varsa sağlık hizmeti

görürsün" diyerek tepkilerini dile getirdi. Hasta yakınları sağlık harcamalarının aylık kazançlarını geçtiğini söyleyerek, "hükümet yetkilileri ve yakınları özel hastaneye giderek milyarlarca bula, halkın cebinden çıkan parayla ücretsiz muayene oluyor. Biz de burada aldığımız ücretle muayene mi olalım, geçim mi sağlayalım" dediler.

Basın metnini okuyan hastane çalışanlarından Ferdane Çakır ise; döner sermaye uygulamasının aynı zamanda sağlıkta piyasalaştırmanın, kamu sağlık sistemini çökertmenin aracı olduğunu belirterek:

"Döner sermaye gelirinin yaklaşık %70-80'i SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı gibi Sosyal Güvenlik kuruluşlarından oluşmaktadır. Sağlık sistemini döner sermaye ile yürütmeye çalışan zihniyetin bakanları, bütçe görüşmeleri sırasında Kamu Sağlık Kuruluşlarının Sosyal Güvenlik Kuruluşlarından 31 Aralık 2005 tarihine kadar 3.5 milyar YTL olan alacağının silinmesi üzerine birbirine düştü. 5437 sayılı 2006 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanununun 31. maddesi c bendi ile Kamu Sağlık Kuruluşlarının alacaklarının silinmesi üzerine, hastaneler borç yükü altında icra ile karşı karşıya kaldı. Bir çok hastanede çalışanlara döner ser-

maye dağıtılmazken, çoğu hastanede depolar boşalmış, yakıt alınmadığından dolayı kalorifer yanmamakta, yemek çıkarmakta zorlanmaktadır.

... Kamu sağlık kuruluşlarına ve özellikle koruyucu sağlık hizmetlerine yatırımsızlığın sonucu, son günlerde kuş gribi vakalarında insanlarımızın ölümüyle karşımıza çıkmıştır. En son olarak, Van'da Fatma Özcan parasızlıktan dolayı sağlık kuruluşuna geç başvurmuş ve sağlıkta ticarileştirmenin bedelini yaşamıyla ödemek durumuna bırakılmıştır" dedi.

Hastanelerin işletmeye dönüştürülmesi, Aile hekimliği ve Genel Sağlık Sigortasından oluşan "Sağlıkta Dönüşüm Projesi"nin gerçekte tamamlanmadan iflas ettiğinin altını çizen Çakır; "toplum sağlığı kolera, şarbon, Kırım-Kongo ateşi ve en son kuş gribi gibi salgın hastalıklarla tehdit altındadır. Personel açığı, sağlıkta eşitsizlikler doruğa çıkmış, sağlık emekçilerinin ekonomik, özlük hakları her geçen gün gerilemiş, ücret adaletsizliği derinleşerek, çalışma koşulları ağırlaşmıştır.

...Hedefi, sağlık alanını özelleştirmek, piyasalaştırmak olan "Sağlıkta Dönüşüm Programı"yla sürekli özel sektöre kaynak aktarmakta, kamu kaynakları talan edilmektedir. Ancak zor şartlar altında döner sermayeden yapılan katkılarla yaşamaya çalışan sağlık çalışanlarının ise 3 kuruluşluk gelirin göz dikilmektedir" ifadesini kullandı. Açıklama sırasında sık sık "İnsanca Yaşamak İstiyoruz", "Sağlıkta Ticaret Olmaz", "Herkes Eşit Ücretsiz Sağlık", "Sefaletle Teslim Olmayacağız", "Hastaneler Halkındır Satılmaz" şeklinde sloganlar atıldı.

Daha sonra imzalı dilekçeleri, Sağlık Bakanlığı'na iletmek üzere Başhekimlik'e bırakılarak eylem sona erdirildi. □

"Nerde Bir Eylem Haberi Duysam Seviniyorum İnsanlarımız Derin Uykudan Uyanıyor Diye"

Merhaba yürekli insanlar. Sizleri tanımasam da hangi şartlar altında çalıştığınızı çok iyi biliyorum. Kan emici asalak patron kazanmış hırslanıyor. Sadece kazanmak onun dünyası. Kar üstüne kar ettikçe tüm insanlığını yitiriyor. Verdiğiniz mücadelede yanınızda olmak isterdim. Çünkü ben de işçiyim. Her gün defalarca sömürülüyorum. 6 yıldan beri bir gıda fabrikasında çalışıyorum. 3,5 yıl taşeronunda çalıştım. Daha sonra bizi kadroya aldılar. Çalıştığım işyeri yurtdışına ihracat yapıyor. Bizi kendi istekleriyle değil, İSO Belgesi aldıkları için yurtdışından gelen denetimcilere göstermelik kadroya aldılar. Fakat hep aynı ücrete çalışıyoruz. Sipariş gelir 12 saat çalışırız, mesai parası yok. Gecenin dördünde iş başı yaparız. 13-14 saat çalışırız. Yazları akşam 8 sabah 8, haftanın 7 günü üç ay devam eder.

O kadar çalışırız ki insanlıktan çıkarız evlerimizi sadece otel olarak kullanırız. Ama yine de asalak patrona yaranamayız. Ben işe girdiğim sene oradaki eski işçiler sendika getirmişler, tüm sendikacılar aynıdır, hepsi de patronun uşaklarıdır. Biz işçiler çalışırız, onlar kazanır. Bu hep böyledir. Çalışan biz, aşağılanan yine biz, aç kalan hep biz. Hep çalışırız. Sabahları evden çıkarken kaçarak çıkarız; ya çocuklar harçlık isterse? Hep çalışırız ama istediğimiz gibi yaşayamayız. Oysa kan emicilerin çocukları özel okullarda, Amerikalarda okur, yatlılarda, katlarda yaşarlar. Onlar için her şey güllük gülistanlıktır. Bizler de halk pazarlarında hangi yiyecek ucuzsa onu almaya çalışırız, evde tencereyi kaynatılabilmek için.

Hey işçi kardeşlerim! Orada, yanınızda olmasam da yüreğim sizinle. Mücadeleniz

mücadelemdir. Hiçbir şey sizleri yıldırmasın, önünüzde zor fakat zor olduğu kadar da onurlu bir mücadele var.

İnsan gibi yaşamak için tek yapmamız gereken kenetlenmek, örgütlenmek. Ben hem bir annem hem de bir işçi. Çocuklarımı öpüp okşayamıyorum ya benden bir şey isterlerse diye... İnanın yüreğim yanıyor. Çünkü alım gücüm yok, var desem sizler inanır mısınız? Nerede bir eylem haberi duysam seviniyorum, insanlarımız derin uykudan uyanıyor diye. Hep beraber mücadele edip emeğimize sahip çıkmalıyız. Emek halkındır, halkı halk yönetmeli.

Haklı ve onurlu kavganızda zafer umuduyla umutla kalın.

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK!

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Leninist Bir Kadın İşçi/İzmir

YENİ EVREDE SOSYALİZM

“*C*ehenneme kadar git”. Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez, DSF için dünyanın dörtbir yanından gelmiş onbinden fazla kalabalığa seslenirken İngiliz Başbakanı Tony Blair’ e işte böyle diyordu. Hugo Chavez’ i burjuva diplomasisinin ikiyüzlü nezaket kurallarını elinin tersiyle itip böyle konuşmaya zorlayan şey emperyalist saldırganlığın bizzat kendisiydi.

Emperyalist saldırganlarla burjuva diplomasisinin ikiyüzlü nezaket kurallarıyla değil işte böyle açık açık ve halkların benimseyeceği bir dille konuşulmalıydı. Emperyalistlerle yürütülen bütün ilişkilerin deneyimi kanıtlamıştır ki, alttan alan bir üslupla yürütülecek ilişkiler emperyalistleri cesaretlendirmekten, emperyalist saldırganlığı azdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Dünya halklarına karşı bir dünya savaşı başlatmış olan emperyalistler saldırganlıklarını sadece Ortadoğu ile sınırlamış değiller. Şimdilik savaşın ağırlık merkezi Ortadoğu olsa da gerçekte bütün dünya savaş alanıdır. İran ve Suriye’ nin hedef tahtası olarak öne çıktıkları bu günlerde emperyalistler, özellikle de ABD ve Britanya emperyalistleri Latin halklarına karşı kanlı bir savaşı alttan alta hazırlıyorlar.

Hugo Chavez, emperyalistleri tarihlerinde hiç alışık olmadıkları bir dille tersler ve aşağılarken ülkesine ve kendisine yönelik emperyalist saldırı planlarının somut bilgisine sahipti. Ama buna rağmen karamsar ve umutsuz değil. Milyonlarca emekçiyi temsil eden onbin kişinin karşısında konuşurken sosyal reformistlerin asla sahip olmadıkları umut ve cesaretle emperyalistlere şöyle diyordu: *‘Teknolojiniz, paranız ve ne kadar gücünüz olursa olsun bize asla gücünüz yetmeyecek... Latin Amerika’ da sol size en büyük yenilgiyi yatacağı! Umumlu olmak için her geçen gün nedenler artıyor. Dünya dengesi*

değişiyor. Biz, daha iyi bir dünya isteyenler, biz devrim bayrağını yükseltenler, artık hücumdayız. Siz geriliyorsunuz’

Evet, dünya proletaryası, emek cephesi artık saldırıda, emperyalist-kapitalist sistem ise savunmada. Aslında bu olgu tarihsel anlamda yüzyıldan beri var. Lenin çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçiş ve proleter devrimler çağı olduğunu ilan edeli yüzyıldan fazla bir zaman oldu. 90’lı yılların başında sosyalist ülkelerin yaşadıkları geri düşüş bu tarihsel gerçeği değiştirmede. Emperyalist-kapitalist sistem tarihsel olarak aşılma noktasına gelmişti ve Büyük Ekim Devrimi bu sistemdeki ilk büyük gediği açarak yeni çağı başlatmış oldu.

90’lı yılların başında yaşananlar, emperyalist propagandanın da büyük etkisiyle, sosyalizme bir çırpıda geçileceğini sanarlarda büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Sanıldı ki sosyalizm bir düşten ibaretti ve kapitalizmin ebedi olduğu ortaya çıkmıştı. Emperyalist propaganda bu hayal kırıklığı üzerine çullandı ve geriye düşenleri uçuruma yuvarladı.

Oysa yaşanan geçici bir durumdan başka bir şey değildi. Kapitalizmden sosyalizme geçiş bütün bir çağı kapsayacaktı ve bu uzun çağ içinde geriye düşüşler, duraksamalar, ileriye atılmalar kaçınılmazdı. Tıpkı feodalizmden kapitalizme geçişin birkaç yüzyılı kapsaması gibi kapitalizmden sosyalizme geçiş de bütün bir çağı kapsayacak. Ancak, koca bir çağın içinde ortaya çıkması kaçınılmaz sarsıntılar ve çalkantılar içinde bir şey kesin olacak: İnsanlığın daha üst bir toplum olarak sosyalizme doğru yürüyüşü hiç bir güç tarafından engellenemeyecek.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, emperyalist-kapitalist surlarda ilk büyük gedik, insanlığın sosyalizme doğru yürüyüşünün ilk büyük adımı olarak bu

çağı başlattı. Peki o günden bu güne değişen ne oldu? Kısaca söylersek: Kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı tarihsel olarak başlamasına rağmen kapitalizm 20. yüzyılın başında henüz tüm gelişme olanaklarını yitirmiş, gelişmesinin sınırlarına gelmiş değildi. Bu noktaya ancak yüzyılın sonunda gelebildi ve çöküş evresine girdi. Artık bu, kapitalizmin sıçramalı çöküş süreciydi. 20.yüzyılın sonlarına doğru, yani emperyalistlerin sosyalist ülkelerdeki düşüşü göstererek sonsuzluklarını ilan ettikleri dönemde, kapitalizmin sıçramalı çöküş süreci başlamıştı. Leninist Parti, içine girilen bu dönemin insanlık tarihinde bir “Yeni Evre” olduğunu zamanında tespit etti.

Kendi varlık nedenini bir temele dayandırmak amacıyla 21. yüzyılı ‘A-yaklanmalar Yüzyılı’ olarak ilan eden NATO, farklı amaçla da olsa bir gerçeğe işaret etmişti. 21. yüzyıl bir toplumsal devrimler çağı olacaktır ve bütün ülkelerin proletaryası, emekçi halkları, ulusları toplumsal devrimler sürecine katılacaklardır. Bu süreç emperyalizmin bütün tarihsel, siyasal ve ekonomik gelişmesi tarafından hazırlanmıştır ve bu nedenle insanlığın önünde başka bir seçenek kalmamıştır. DSF toplantısında onbin kişiye seslenen Hugo Chavez Marx ve Rosa Luxemburg’a atıfta bulunarak *“Onların da dediği gibi iki seçenek var, ya sosyalizm ya ölüm. Bu yüzyılın belirleyici bir mücadeleye sahne olacağına inanıyorum. Bu yüzyılda ya biz kapitalizmi yok edeceğiz ya da kapitalizm tüm insanlığı ve gezegenimizi yok edecek”* derken işte bu tarihsel gelişmeye ve gerçeğe işaret etmiş oluyordu.

21. yüzyıl, komünizmle kapitalizm arasında belirleyici bir mücadeleye sahne olacaktır. Bu gerçeğin bilincinde olan emperyalistler, bu belirleyici savaşı kazanmak için bütün güçlerini harekete geçirmiş durumdadır. İşte bu ne-

YALIZMİN HÜCUMU

denle çağımızın bu temel gerçeği, bu belirleyici olgusu anlaşılmeden hiç bir toplumsal gelişme temel ve bilimsel yönleriyle açıklanamaz. ABD emperyalizminin başlatmış olduğu ‘dünya savaşı’, bu savaşın bir parçası olarak hazırlanmakta olan İran savaşı, ‘karikatür savaşları’ vb. sayısız temel toplumsal olgu ancak çağımızın bu temel gerçeği etrafında gerçek açıklamalarını bulabilirler.

Karikatür Savaşları

Danimarkalı gazete Jyllands Posten, Hazreti Muhammedin karikatürlerini yayınladığında çok az kişi bunun milyonlarca insanı sokaklara dökerek bir gelişmenin işaret fişeği olduğunu fark etmişti. İlk tepkiler gelmeye başladığında gazetenin yayını savunan Danimarka Hükümeti bunu “düşünce özgürlüğü” ile açıklamaya çalıştı. Oysa burjuva çıkarlar söz konusu olduğunda, özellikle de Avrupa burjuvazisi için, en sıradan özgürlüklerin dahi rafa kaldırıldığı biliniyor. Dahası, Avrupa basını ve diğer kurumları en sıradan burjuva çıkarların bile gönüllü ve bağnaz koruyucusudur. Demek ki, “düşünce özgürlüğü” onlar için bir kılıftan ibaretti.

Daha dikkat çekici olan ise, tepkiler arttıkça emperyalist hükümetlerin gazetelerin yayını savunmaları ve başka gazetelerin karikatürleri yayınlamaları oldu. Yangına körükle gittikleri ve bunun son derece bilinçli-planlı bir hareket olduğu apaçık ortaya çıkmıştı artık. Milyonlarca insan sokaklara döküldü, elçilik binaları yakıldı, çatışmalarda insanlar öldü ama bu “sıradan” görünen yayın için bir emperyalist hükümet bile geri adım atmaya yanaşmadı. Demek ki orta yerde arkasında emperyalist hükümetlerin de olduğu bir kararlılık vardı.

Yapılan yayınların son derece bilinçli, kışkırtma amaçlı bir planın parçası olduğu haftalar sonra ortaya çık-

maya başladı. Örneğin, Alman yazar Günter Grass şöyle diyordu: “*Karikatürler, Danimarkalı aşırı sağcı bir gazetenin bilinçli ve planlı provokasyonuydu. Gazeteyi yapanlar Allah’ın ya da Hz. Muhammed’in resminin yayınlanmasının yasak olduğunu biliyorlardı. Bunu bile bile yayınladılar; çünkü aşırı sağcı ve yabancı düşmanlar*” Bu sözler doğru ama eksik. Bu provokasyonun arkasında emperyalist güç ve kurumların olduğunu da eklemek gerek.

Bizim bu tespitimiz daha sonra ortaya çıkan gazete haberleriyle doğrulanmıştır. İşte bir örnek: “*Danimarka’nın sağcı gazetesi Jyllands-Posten’in kültür editörü Flemming Rose’un Irak işgali de dahil ABD dış politikalarının planlayıcılarından biri olarak bilinen PNAC’in önde gelen isimlerinden Daniel Pipes ile ilişkisi bulunduğu anlaşıldı.*” Bu Pipes denilen adamın marifetleri ise gazete haberinde şöyle sıralanıyor: “*ABD yönetiminden pek çok ismin üye olduğu PNAC, Irak’ın işgal edilmesini ilk öneren örgütlerden biriydi. PNAC ayrıca, İslam dünyasına karşı küresel bir savaş başlatılması için ‘Pearl Harbor tarzı bir olayın gerekli olduğunu’, 11 Eylül saldırılarından çok önce ilan etmişti.*”

Peki amaç ne? Emperyalistler bu provokasyonla bir taşla birkaç kuş vurmak istemişlerdir. Onlar her şeyden önce ve asıl olarak dünya emekçi halklarında emperyalizme ve kapitalizme karşı biriken öfkeyi emek-sermaye ekseninden halkların din temelinde boğazlaştığı “medeniyetler çatışması” dedikleri bir zemine çekmeye çalışıyorlar. Nitekim islami gericilik bunu kullanmaya başlamış, İran mollaları ise işi anti-semitik boyuta çekmek için kolları sıvamıştır. Kısacası, bu emperyalist provokasyonun meyvelerini islami gericilik toplamaya başladı bile. Devletler, hükümetler ve örgütler düzeyinde

islami gericilik kitleleri arkasına almak için bu provokasyonu sonuna kadar kullanmaya çalışıyor.

Demek ki, bu provokasyon islami gericiliğe Avrupa gericiliği tarafından altın tepside sunulmuş bir olanaktır. Avrupa gericiliği için önemli olan toplumsal devrimin, komünizmin güç kaybetmesidir ve halkların din temelinde boğazlaşması toplumsal devrimin güç yitirmesinden başka anlama gelmez. Emperyalist gericilik için önemli olan da budur işte. Çünkü komünizmle kapitalizm arasında belirleyici savaşların gündeme geldiği koşullarda emperyalistler için toplumsal devrimin güç kaybetmesi, kitleleri hangi gericiliğin kazandığından çok daha önemli bir konudur.

Elbette emperyalistlerin bu provokasyonla amaçladıkları hedefler bununla sınırlı değildir. Ekonomik bunalımdan ve işsizlikten bunalmış Avrupalı emperyalistler bu provokasyonla kışkırtılmış kitlelerin eylemlerini, bütün toplum üzerinde her türlü baskı ve terörü artırmak ve geniş bir göçmen nüfusu dini baskıdan bunaltarak geri göçe zorlamak için kullanacaktır. Emperyalist kurumların komünizmi ‘insanlık suçu’ ilan ettikleri bir sırada faşistlere artan bir destek ve hoşgörüyü yaklaşımları ile bu provokasyonun aynı zamana denk gelmesi rastlantı değildir. Bütün bu somut olgular, ancak kapitalizmin sıçramalı çöküşü ve toplumsal devrimlerle ifadesini bulan “Yeni Evre”de emperyalistlerin bütün güç ve yeteneklerini sosyalizme karşı harekete geçirmiş olmalarıyla gerçek açıklamalarını bulabilirler.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, emperyalistler kapitalizmin sıçramalı çöküş sürecini artık durduramazlar. Tekrar etmekte yarar var: “Biz daha iyi bir dünya isteyenler, biz devrim bayrağını yükseltenler, artık hücumdayız. Siz geriliyorsunuz.”□

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 235. Gününde

30 Ocak 2006

Sevgili yoldaş,

Dışarıda şu an mis gibi güneşli bir kış havası var. (Pardon, mistiğini geri alıyorum. Ring araçlarının o iğrenç kokusu gelmeye başladı, hemen şu pencereyi kapatsam iyi olacak). Yani o güzelim havanın tadıyla başlanmış cümlemi mahvettiler...

Hareketli bir yıldan çıkıp, hareketli bir yıla girdik. Bu seferki epey kanlı-kavgalı geçeceğe benzer... Yani insan şöyle bir olasılıkları düşününce; hazırlıklar, yapılacak işler, gidilmesi-ulaşılması gereken emekçiler... iş çok ama tüm bunlar da dahil olmak üzere şöyle bir düşünce içinde kabaran sevinç ve umut, yüzüne yayılıyor insanın... evet, ne kadar çok iş, sorun varsa da, devrimin o sevinci ve umudu ile işlere daha bir sarılabilmeli de insan. Bak o zaman türküler ve baharlı seslerimiz nasıl çıkıyor. "Aşk olsun, öyle değil mi?" dediğini duyar gibiyim. Elbette öyle hewalim! Aksini iddia etmedim ki...

Aşağıdan tv'nin sesi geliyor, sabah haberleri... bazen inip ben de izliyorum, bazen elimde içeceğimle ranzamın önündeki pencereden dışarıya bakarken haberleri dinliyor, düşünüyör, düşünüyörüm. Bazen de böyle ya mektup yazıyorum ya da kitap, dergi okuyorum, arada bir gelen seslere kulak kabartıyorum, tptki şimdi olduğu gibi...

Sevgili yoldaş, söylenecek şey çok. Ama şimdi ben, bütün

düşünceleri toparlayıp bir düzende ilerleyecek durumda değilim. Dağıldı kafam... ama istersen bu bir giriş olsun. Sen de söyle bir şeyler, ben de bir dahakine devam etmeye çalışayım. Ama şunu ekleyeyim, geçici devrim hükümetinden ilk konuştuğumuz yıllarda bile bu kadar heyecanlanmamıştım. Belki de o zaman da bu politikamız devrimi çok canlı hissetmeme neden olmuştu. Yani kuru yanlarımı değil, pratik-canlı yanlarımı konuşalım, düşleyelim.

Artık bitti mektup. Kendine çok iyi bak. Mahkemelerde öyle canlı, neşeli görüyorum ki seni, içimden sana sımsıkı sarılmak geliyor. Bir gün bunu yapacağım haberin olsun.

(...)

Hepinizi öptüm, öptüm de doyamadım. Hepinizi sevdim, sevdim de yaşadım. Hepinizi özledim, özledim de doldum... Sımsıkı kucaklıyorum, daima sizinleyim, daima benimlesiniz.

Serpil

NOT: Söylemeden gidersem içimde kalır... kalmasın. Yoldaşlar, bu işi başaracak olan biziz. Kendimize ve emekçi halklara inanıyor, güveniyorum. Ve bu duygu her an benimle... Ağrıları hafifleten, sizleri yakınlaştıran... İşte bu duygularla-ve anlatmayı başaramayacağım daha nice söyle-diyorum. Sizinleyim, benimlesiniz... Daima partimizle, ileriye... Hepinizi çok seviyorum

Serpil

DAS KAPİTAL'E YASAK

Karl Marks'ın ömrünü adadığı ünlü eseri Kapital, yasaklı olduğu gerekçesiyle Bolu F Tipi'ne alınmıyor. Bolu F tipi Cezaevi yetkilileri, tutsak Baki Yaş'a getirilen kitaplar arasında bulunan Marx'ın Kapital adlı eserini "yasaklanmış kitaplar" listesinde bulunduğu için cezaevine almadı.

Dayanak olarak, 1992 yılında düzenlenmiş bir liste gösteren askeri yetkili, kitabın "komünizm propagandası yaptığı" gerekçesiyle yasaklanmış olduğunu ve bu nedenle cezaevine alınmayacağını belirtti. Bu yasağa dair kendisine bir belge verilmesini isteyen görüşçüye de böyle bir belge verilecekse, kendisinin de "cezaevine yasaklanmış yayım sokmak"tan savcılığa sevkedileceği ve hakkında hukuki işlem yapılacağını söylediler.

Uygulamaya tepki gösteren tutsak avukatı Eylem ERKASLAN ise basına yaptığı açıklamada Kapital'in 2.cildinin müvekkiline verilmesinin tamamen keyfi bir uygulama olduğunu, aynı kitabın daha önce diğer F Tipi cezaevlerine de götürülmüş ve içeri alınmış olduğunu söyledi.

Kapital'in yasaklı olup olmadığına o anda orada bulunan askeri yetkilinin karar veremeyeceğini belirten Eylem ERKASLAN, Anka-

ra'da yapılan bir sergide, geçmişte yasaklanan kitapların sergilendiğini, bu sergide Kapital'in de yer aldığını, ama bu serginin bundan, "utanılacak bir geçmiş" olarak bahsettiğini söyledi. Oysa Kapital 2'nin Baki YAŞ'a verilmesinin bu durumun hala sürdüğünü gösterdiğini vurguladı. F tipi cezaevlerinde tutsaklara yönelik bu türden uygulamaların devam ettiğini belirten Avukat Eylem ERKASLAN, daha önce, yine müvekkili Baki YAŞ'a dışarıdan gönderilmiş internette alınmış İngilizce metinlerin Baki YAŞ'a verilmediği, ancak çevirisinin yapılarak verilebileceğini söylediğini aktardı. Eylem ERKASLAN, müvekkilinin çeviri parasını ödemediği için bu metinleri hala alamadığını ekledi. Yine Baki YAŞ'ın Bolu F Tipi'ne gitti gideli kendisine posta yoluyla gönderilen ve toplatması vb olmayan Mücadele Birliği dergilerini alamadığını vurguladı. Tutsakların bu şekilde okuma ve dünyadaki gelişmeleri takip etme haklarının elinden alındığını belirten Eylem ERKASLAN, son çıkarılan Ceza İnfaz Kanunuyla, tutsakların avukatlarıyla görüşmesinin engellendiğini, görüşme yerinde üçüncü şahısların bulundurulması suretiyle, savunmanın gizliliği ilkesinin ihlal edildiğini belirtti.

Kapital kitabını yayınlamış olan Sol Yayınları'nın sahibi, yayıncı-yazar Muzaffer İlhan Erdost da yaptığı açıklamayla, Kapital'in, ne yayımlandığı zaman ne de aradan geçen 41 yıllık süre içerisinde tek bir kez olsun soruşturma konusu olmadığını belirtti.

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

Ölüm Orucu Savaşçısı Fatma Koyupınar Zorla Müdahale İşkencesiyle Karşı Karşıya

9 Mayıs 2005 günü, Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibi'nde Ölüm Orucu eylemine başlamış olan Fatma Koyupınar, eyleminin 276. günü olan 8 Şubat günü öğle saatlerinde Gebze zindanındaki hücrelerinden zorla koparılıp alınarak Gebze Devlet Hastanesine götürüldü.

Fatma Koyupınar'ın zorla kaçırılmasına ilişkin 8 Şubat günü yazılı bir açıklama yapan TAYAD'lı Aileler, daha geçtiğimiz ay Sincan 2 Nolu F Tipi Hapishanesinde Ölüm Orucu eyleminde olan Serdar Demirel'in de zorla kaçırıldığını ve hastanede zorla müdahale işkencesine maruz kaldığını söylediler. Serdar Demirel'in zorla müdahaleden kaynaklı kalp krizi geçirerek ölümsüzleştiğini belirten TAYAD'lı Aileler, bugün aynı şeyin Ölüm Orucu savaşçısı

Fatma Koyupınar'a da yapılmak istendiğini dile getirdiler.

Devletin 6. yılında süren büyük direnişi, 121 ölümü, yüzlerce sakatlanmayı yok saymaya çalıştığı gibi, zorla müdahale işkencesiyle de tutsaklara teslimiyeti dayattığını ve F tiplerinin karanlık hücreleri ile teslim alamadığı tutsakları yıllardır Nazi yöntemlerine başvurarak teslim almaya çalıştığını söyleyen TAYAD'lı Aileler, "Fatma Koyupınar'ın zorla hastaneye kaçırılmasından ve yaşamından başta AKP iktidarı olmak üzere tecrite destek

verenler sorumlu olacaktır" dediler.

**FATMA KOYUPINAR YALNIZ DEĞİLDİR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!**

"ZULME BOYUN EĞMEYECEĞİZ"

Kokuşmuş sistem her zaman olduğu gibi gerçek yüzünü bir daha gösterdi. Bu yüzdendir ki, nice güzel insanlarımız hep susturulmak istendi. Çıkarları uğruna her türlü pislği yapan katil sürüsü, yıllarca insanları yakıp yıkıp, gencecik insanları kurşuna dizerek egemenliklerini sürdürmeye çalışanlar, döktükleri kanda boğulacaklar. Maraş'ta yapılan katliam, Sivas'ta yakılan insanlar, 19 Aralık katliamı... Ülkelerimizin her yerinde yapılan soykırımlar... kardeşi kardeşe düşman eden kokuşmuş sistem ne yapsa da nafiye, insanlığı ne kadar sindirmeye çalışsa da nafiye, kendi bedenlerini tereddütsüzce Ölüm Orucu'na yatan canlarımız, onurlu bir yaşam için kendini feda eden Aysunlarımız, Muratlarımız, Sibellerimiz ve binlerce Serpilimiz... Bizlere gösterdikleri insanlık yolunda verdikleri mücadele devam edecek. Bir Remzi yoldaş onbinlerce Remzi olarak hesap soracak katil devlete.

Faşist devletin tv'lerini açıp baktığımızda insanın midesi bulanıyor. Mafya dizileri, üç günlük sevgiler, her şey yapmacık, kokuşmuş. Sevdamıza yapılan işkence tabiki canımızı yakıyor. O çanak yalayıcılar Leninistlerimize çamur atarak, kuyruk acılarını azaltmaya çalışıyor. Leninistlerimize atılan her taş geriye tepecek. Aynı illerde de olsak Hiçbir zulme boyun eğmeyeceğiz. Güzel günlere hep beraber, YOLDAŞÇA...

**HEPİMİZ BİRER SEVDAYIZ!
SEVDA AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!**

Leninist Kadın Bir İşçi / İzmir

F Tipi Zindanlarda Yasakların Arkası Kesilmiyor!

Kandıra F tipi zindanında bulunan devrimci tutsaklar, 19 Aralık 2000 yılında 20 zindanda eş zamanlı gerçekleştirilen katliamı ve 12 Aralık 2005 tarihinde Aksaray-Yusufoğlu durağından güpegündüz polis tarafından kaçırılarak tecavüze uğrayan Sevdâ Aydın'a yapılan saldırıyı protesto etmek için 19-23 Aralık tarihlerinde beş günlük açlık grevi gerçekleştirdiler. TKEP/L davası tutsakları M.Reşat Güvenilir ve Hüseyin Durmaz açlık grevi yaptıkları için bir aylık kapalı görüş cezası aldılar. □

SEVDA AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!

Sevda Aydın'ın polis tarafından kaçırılarak tecavüze uğramasını protesto etmek için, 5 Ocak günü İHD Kayseri Şubesi'nde BDSP ve EKB bir basın açıklaması yaptılar. Düzenlenen basın açıklamasında Sevdâ Aydın'a yapılan bu saldırının aslında tüm devrimcilere dönük olduğu, bu saldırının ortak mücadeleyle püskürtülebileceği vurgulandı.

Ayrıca İşçi Kültür Evi Kadın Komisyonu, bu konuya yönelik bir bildiri dağıttı. Bunun arkasından hazırladığı kartları işçi ve emekçilere yazdıran İşçi Kültür Evi, bu dayanışma kartlarını Sevdâ Aydın'a ulaşması için İkitelli Ekin Sanat Merkezi'ne postaladı.

DEVİRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ!

TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

İşçiler, Emekçiler, Arkadaşlar,

İşbirlikçi tekelci sermaye ve onun iç savaş hükümetleri, “topyekün savaş” politikasına bağlı olarak işçi sınıfımıza, emekçilere, öğrenci gençliğe, Kürt halkına karşı kesintisiz bir savaş sürdürüyorlar. Amaçları, ileri olan ne varsa ezmek, bugünkü özel mülkiyet sistemini korumak ve muhafaza etmek, toplumsal mülkiyet sistemine geçişi sağlayacak bir devrimi engellemektir. Çünkü bugünkü toplumsal sistem, onlara servet ve özgürlük sağlarken, bizlere sefalet, yıkım ve kölelik getiriyor...

İşçiler, Emekçiler,

Adana Tekel Fabrikası, özelleştirme politikalarının bir sonucu olarak kapatıldı. Adana Tekel işçilerinin buna yanıtı, fabrikayı kendi denetimlerine almak oldu. Adana Tekel işçileri, fabrikalarının açılması için bir ayı aşkın zamandır direngen bir mücadele sürdürüyor. Sınıf kardeşlerinden ve diğer toplumsal emek güçlerinden destek ve dayanışma bekliyor. Fabrikayı terk etmiyor.

Sermaye sınıfının iç savaş hükümetleri, “özelleştirme”yi bir devlet politikası olarak uyguluyorlar. Bu nedenle, gelen gidene aratmıyor. Birinin diğerinden farkı kalmıyor. Onlar, topyekün savaş diyerek ulusal ve uluslararası tüm güçlerini birleştirerek saldırıyorlar. Amaçları, demokratik halk iktidarına ve sosyalizme geçişi engellemek.

TEKEL İşçileri, Arkadaşlar,

Sermaye sınıfının iç savaş hükümetleri, iç savaşın bütün biçimlerine başvururken, yalnız kalmıyorlar. Burjuva sendikacılarını bir ittifak gücü olarak yanlarına alarak saldırıyorlar. Bizlerin içinden çıkan, ama neredeyse bakan maaşlarına eş maaşlarıyla artık burjuva konumda olan işbirlikçi sarı sendikacılar, bizleri arkamızdan hançerleyen hainler durumundadır. Onlar değil mi bizlerin alnteri olan trilyonları at yarışlarında, kumarhanelerde, batakhanelerde yiyenler. Onlardan daha ne bekleyebiliriz? Artık onların varlığı, bizlerin gelişmemizin, ileri gitmemizin bağımsız kendi eylemlerimizle kendi geleceğimize özgürce karar vermemizin, kendi geleceğimizi kendimizin belirlemesinin önüne geçmek, bizleri kontrol ederek güçten ve takatten düşürmek içindir.

Tekel İşçileri,

Arkadaşlar,

Ayaklarımıza ve kollarımıza vurulmuş burjuva sendikacılık zincirlerinden kurtulmadan daha ileri gidemeyiz.

Tekel İşçileri, Arkadaşlar,

Bu savaşta yalnız değilsiniz. Burjuva sendikacıardan bağımsız, kendi öz örgütlerimiz olan komite ve konseylerde örgütlenmiş devrimci işçiler olarak, yüreğimizi yüreğinizin yanına koyuyoruz. Bizler, komite ve konseylerde demokratik bir işleyişle kendi yöneticilerimizi kendimiz seçiyor, gerektiğinde yine demokratik bir biçimde geri alabiliyoruz. Aldığımız tüm kararları tartışarak, demokratik bir biçimde alıyoruz. Azınlık çoğunluğa tabi oluyor ve merkezi bir şekilde uygulanıyor. Kısacası kendi göbeğimizi kendimiz kesiyor, kendi geleceğimizi kendi ellerimize alıyor, söz ve karar sahibi biz oluyoruz. Bizim komite anlayışımız diğerlerinden farklı olarak sadece ekonomik, demokratik mücadeleyle sınırlı kalmıyor. Tam tersine, ekonomik, demokratik mücadeleyi siyasi iktidar mücadelesine bağlıyor. Mücadelenin hiçbir biçimini mutlaklaştırmıyor, varlığını ve mücadele alanını burjuva özgürlüklerle sınırlandırmıyor. Devrimci İşçi Komiteleri, kendi özgürlüğüne kendisi karar veriyor.

Tekel İşçileri, Arkadaşlar,

Artık bu gidişe bir dur demeli, bir son vermeliyiz. Sizler de kendinizin seçeceği kişilerle, komite ve konseylerde örgütlenerek, kendi geleceğinizle ilgili söz ve karar ilkesini kendi ellerinize almalısınız. Çünkü haklı olan, güçlü olan biziz. Yeter ki haklılığımızın tarihsel ve sınıfsal bilinciyle hareket edelim. Güçlerimizi komite ve konseylerde örgütlenerek birleştirelim. Devrim ve iktidar için savaşalım. İşte o zaman bizler her şey, onlar hiçbir şey olacak. Çünkü her şeyi yaratan ve üreten tüm zenginliklerin ve güzelliklerin gerçek yaratıcısı ve üreticisi biziz. Biz durursak, hayat durur. Biz olmazsak hayat olmaz. İşte bu bilinçle komite ve konseylerde örgütlenirken özelleştirmelere karşı şiarımız “Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar, Her şey Emegin Olacak” olmalıdır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ! YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!

DİK (DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ)

“SU UYUR DÜŞMAN UYUMAZ!”

Adana ve Malatya TEKEL Fabrikalarının kapatılmasına karşı uzunca süredir eylemde olan işçiler, en sonunda kapatma kararını geri aldirdılar. Ancak mücadelenin bittiği anlamına gelmiyor. Adana ve Malatya TEKEL Fabrikaları belki bir süre daha üretime devam edecek ama siyasi iktidar, TEKEL’i özelleştirmekten vazgeçmediğini açıkça söylüyor. Emperyalizmin ekonomik ilhak politikalarının sadık bir uygulayıcısı olan Tayyip Erdoğan, Adana Havaalanında yaptığı açıklamada “ama özelleştirmeler devam edecek” diyor. “Devletin sırtına kambur olmuş bu kurumları bir bir özel sektöre devredip elimizden çıkaracağız” Bunun anlamı açık TEKEL işçileri günlerce süren direnişleri sayesinde şimdilik işsizlik ve açlıktan kurtuldular belki ama yarın onlar için bu kaçınılmaz olacak. TEKEL Fabrikaları özelleştirildiğinde, onbinlerce işçi sokağa atılacak. Sermaye sınıfı sağcı-solcu demeden, sırtında bir kambur olarak gördüğü işçileri işten çıkaracak. Daha fazla kar elde etmek için gözünü kırpmadan işçileri ve ailelerini yaşamın dışına kovacak.

TEKEL İşçileri, burjuvazinin oyunlarını iyi sezmelidir. Direniş karşısında gerileyen burjuva sınıf, yarın bugün saldırılarını daha da yoğunlaştıracaktır. “Su uyur düşman uyumaz” TEKEL işçileri sınıf düşmanlarına karşı bu sınıfsal uyanıklığı elden bırakmamalı ve daha büyük savaşlara hazırlanmalıdır. Yarın burjuvazi fabrikaları özelleştirmeye geldiğinde karşısında örgütlü bir gücü bulmalıdır. İşçiler, şimdiden Devrimci İşçi Komiteleri’ni aralarında kurmalı ve kollarının olanca gücüyle düşmanı yenmek için dövüşmeye hazırlanmalıdır.

İktidar dışında herşey hiçbir şeydir. İşçiler, sermayenin yeni saldırılarına karşı iktidarı ele geçirmek, sermaye sınıfını yerle bir etmek için bu şiarla mücadele etmelidir. Herşeyin emegin olacağı bir dünyayı kurmak işçi sınıfı ve emekçilerin kendi ellerindedir.

Zafer Savaşın İşçilerin Olacak!

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

ALMANYA'DA KAMU ÇALIŞANLARININ BÜYÜK GREVİ

Almanya'nın Baden Württemberg Eyaleti'nde kamu çalışanları son 14 yılın en büyük grevine başladılar. Eyaletin büyük kentlerinde temizlik işçileri, anaokulu çalışanları, hastane personeli ve çeşitli devlet daireleri görevlileri işbiraktı. Mannheim, Ulm, Stuttgart, Karlsruhe ve Freiburg'da çöpler toplanmadı, sokaklar süpürülmedi.

6 Şubat günü erken saatlerden itibaren işyerlerinin önünde toplanan kamu çalışanları, variller içinde yaktıkları ateşlerin çevresinde ısınırken haftalık çalışma süresinin 38,5 saatten 40 saate çıkarılmasına izin vermeyeceklerini, gerekirse aylarca grev yapacaklarını bildirdiler. Mannheim ve Stuttgart'ta tüm anaokulları, yüzme havuzları ve artıma tesisleri kapalı kaldı. Hastanelerde acil servisler dışında çalışılmadı, kar yağışı ve buzlanma nedeniyle yol bakımı için de nöbetçi görevliler belirlendi.

Almanya'da kamu sektöründe bu çapta bir grevin son olarak 1992 yılında yapıldığı ve 11 gün sürdüğü hatırlatıldı.

10 bin kamu çalışanının katıldığı grevin ilk gününde Stuttgart'ta bir miting yapıldı. Ver.di sendikası, resmi işsiz sayısının 5 milyonun üstünde olduğu koşullarda çalışma süresinin uzatılmasının yeni işsizler yaratmaktan başka bir işe yaramayacağını belirterek grevi savundu. Ver.di başkanı, kamu alanında haftalık çalışma süresinin 1,5 saat artırılmasıyla eyalet çapında en az 10 bin işin yok edilmiş olduğunu ifade etti.

HİNDİSTAN HAVAALANI İŞÇİLERİ GREVDE

Hindistan Havaalanları Çalışanları Sendikası'na (AAI) üye 22 bin işçi, hükümetin başkent Yeni Delhi ve Mumbai'deki havaalanlarını özelleştirme girişimlerine karşı süresiz greve çıktı. Ülkenin neredeyse tüm havaalanlarında etkili olan grev, 3 Şubat günü büyük bir protesto gösterisi eşliğinde başladı.

Hindistan yönetimi ise sendikalara pazarlık önerdi.

Çöplerin toplanmadığı havaalanlarında temizlik işleri durdurulurken, Yeni Delhi'de işçiler havaalanına giden yolu da kapattı. Uçuşlar ise ancak gecikmeli olarak yapılabiliyor.

Hindistan hükümeti başkent Yeni Delhi ve ülkenin finansal başkenti Mumbai'deki havaalanlarını 'modernize etmek' gerekçesiyle özelleştirmeyi planlıyordu. Hükümet iki havaalanının uluslararası

standartların altına düştüğünü belirterek özelleştirilmelerine karar vermişti.

Grevdeki işçiler, işçilerin yüzde 60'ının işten atılacağını açıklayarak gelecekte korktuğunu söylüyorlar. "Özel şirketler şimdiden bizim sadece yüzde 40'ımıza iş vereceklerini açıkladılar" diyen havayolu işçileri geleceğinin belirsiz olduğunu söylüyor.

HİNDİSTAN'DA GREVCİLER TUTUKLANDI

8 Ocak gününden bu yana grevde olan Hindistan Toyota Kirloskar işçileri, patronun lokavt ilan etmesi üzerine tutuklandılar. 3 işçinin keyfi yere işten atılmaları üzerine işçiler greve çıkmışlardı. Bir aydır devam eden grevin şirketi büyük zarara sokmasının ardından, Toyota yönetimi lokavt kararı aldı ve işçileri fabrikadan zorla çıkarmaya çalıştı. İşçilerin direnmesi üzerine 60 işçi gözaltına alındı.

2 bin 350 işçinin çalıştığı Toyota Kirloskar Fabrikası'nda, Hindistan Motorlu Araç Çalışanları Sendikası'na (CITU) üye bin 550 işçi bulunuyor.

HİRVATİSTAN'DA COCA COLA İŞÇİSİ GREVDE

Hırvatistan'da 250 Coca Cola işçisi 3 Şubat günü greve giderek yerel üretimi ve dağıtımı durdurdu.

Maaşlarının artırılmasını talep eden grevdeki işçiler, işten atılanlara tazminatların ödenmesini talep ediyorlar. Üretimi durduran işçiler depolara giriş yolunu kapatarak talepleri karşılanana kadar grevlerini sürdüreceklerini açıkladı.

Coca Cola şirketi de yönetimden grevi yasaklamasını istemişti.

AEG İŞÇİLERİNE DESTEK BÜYÜYOR

Fabrikalarının Polonya ve İtalya'ya taşınması planına karşı greve çıkan AEG işçileri, Nürnberg halkının yoğun desteğini alıyor. Hafta sonunda FC Nürnberg ile Hamburger Spiel Verein arasında oynanan karşılaşmada grevci işçiler, sahaya inerek "Burada kalıyoruz, bunun için savaşıyoruz" pankartlarıyla tur attı. Sahanın ortasında toplanan işçiler, stadyum ve takım yönetimi tarafından selamlandı ve alkışlarla desteklendi.

Seyircilerin büyük desteğini alan işçilere, "AEG'siz Nürnberg taraftarsız futbola benzer" pankartıyla cevap verildi. Karşılaşma boyunca tribünlerde pankartlarıyla maçı izleyen işçilere, sık sık "Dayanın, dayanın!" sloganlarıyla destek geldi.

Stadyum yönetimi, FC Nürnberg'le birlikte grev boyunca tribünlerini AEG işçilerine açacaklarını ve onların mücadelesine böylece destek sunacaklarını açıkladı. AEG işçilerinin Muggenhofer Stadyumu ile arasındaki bağın 70 yıldan beri devam ettiğini belirten IG Metall Sendikası, taraftarların işçilere desteklerinin sınırsız olduğunu ifade etti.

Sendika yetkilileri, esnafın işçilere yapabileceği her türlü yardımı yaptığını, insanların bağış için birbiriyle yarıştığını da sözlerine ekledi. Maç sırasında da grev kasası için binlerce Euro bağış yapıldığı bildirildi.

Sendika yönetimi, hedeflerinin fabrikanın kapatılmasını engellemek olduğunu, üretimin Polonya ve İtalya'ya taşınmasını esas alan hiçbir anlaşmayı kabul etmeyeceklerini bildirdi.

VENEZUELA'DAN EMPERYALİZME DEV YANIT

Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez'e dönük darbe girişiminin yıldönümünde başkent Caracas'ta toplanan 1,5 milyon emekçi, ABD emperyalizminin saldırganlığına güçlü bir yanıt verdi.

"4 Şubat-Onur Günü" başlığıyla düzenlenen yürüyüş ve mitinge ülkenin dört bir yanından emekçiler katıldı. Sabah saatlerinde emekçi semtlerinde toplanan kitleler, metro, otobüs, kamyonet, motosiklet ve bulabildikleri tüm ulaşım araçlarıyla kentnin Doğu ucundaki Petare'ye aktılar.

Aynı gün ABD işbirlikçisi muhalefetin de zengin mahallesi Altamira'da bir yürüyüşü vardı. İki yürüyüşün çakışmaması için, Chavez yandaşı gösteri, kentnin dışından dolaşarak bir otoyoldan kent merkezine ilerledi. Halk kitleleri, Avila Milli Parkı'nın yanından, dumanlı dağların arasından toplam 12 kilometre yürüyerek merkeze geldiler. Yürüyüş esnasında otoyolda kitlenin ne başı, ne de sonu görülebiliyordu. Giydikleri tişörtlerle kızıl renkli bir insan seli oluşturan toplam bir buçuk milyon Venezüellalı, kent merkezini ele geçirdi! Katılımın 15-20 bin civarında olduğu tahmin edilen muhalefet mitinginin esamesi bile okunmazken, ülkenin dört bir yanından gelen emekçi halk kitleleri güne damgalarını vurdular.

Yürüyüşte sık sık, "Kuzey Amerika Sömürgesi Olmaya Hayır, Latin Amerika'nın Birliğine Evet", "Dikkat Dikkat! Latin Amerika İçin Simon Bolivar'ın Kılıcı Geliyor", "Chavez Gitmeyecek", "Birişen Halk Asla Yenilmez" sloganlarını atan halk kitleleri, ABD emperyalizmine meydan okudular.

Yürüyüş sonunda bir konuşma yapan Chavez, ABD'nin saldırılarına karşı ülkeyi savunacaklarını belirterek, "Eğer Bolivar'ın özgür vatanını savunmak için ölmemiz gerekiyorsa, ölmeye de hazırız" dedi. Emperyalizmin Venezüella'yı silahsızlandırmak istediğini kaydeden Chavez, "yeni silahların alınması için talimat vereceğim. Rusya'dan alacağımız 100 bin Kalashnikof da bize yetmez. Venezüella'nın tam donanımlı 1 milyon erkek ve kadından oluşan bir orduya ihtiyacı var" dedi. "Bilin ki, eğer Venezüella'ya saldırırsanız, 100 yıl savaş başlar. Bu savaş Venezüella'yla da sınırlı kalmaz. Latin Amerika ve Karayipler halkları da gereken yanıtı verir. Biz, kendi payımıza asimetrik bir direniş savaşına hazırlanıyoruz. Ve eğer buraya petrol için geliyorsanız, unutun. Bu petrol ya Venezüella halkındır, ya da hiç kimsenin!"

FRANSA'DA BÜYÜK EYLEM

Fransa'da önceki gün sokaklara dökülen 100 binden fazla kamu emekçisi ve öğrenci; hükümetin ücret politikasını protesto etti. Sabahın erken saatlerinde başlayan eylemler, akşam saatlerine kadar sürdü. Eylem dolayısıyla öğretmenlerin ve öğrencilerin yarısı okullara gitmedi. Eylem çağrısı CFDT, CFTC, CGT, FO, CFE-CGC, FSU ve Unsa sendikaları tarafından yapıldı. Göstericiler, hükümetin memurlar için öngördüğü ücret artışını yeniden gözden geçirmesini istedi.

Ülke geneline 100 binden fazla insanın katıldığı eylemlere, sa-

dece Marsilya, Lille, Strasbourg, Bordeaux, Rennes, Nantes, Avignon, Amiens ve Troyes'ta gerçekleşenlere 30 binden fazla emekçi katıldı. Başkent Paris'teki yürüyüş de 20 bin kişi katıldı. Öğretmenler Sendikası FSU, eylemlerin bu hafta sonu başlayacak iki haftalık tatil sırasında da süreceğini ilan etti. Gün boyunca lise ve kolejlerdeki greve de yoğun katılım sağlandı. Eylemlere posta ve maliye çalışanları da destek verdi. Ulaşım sektörü çalışanları ise bu kez eyleme katılmadı. Eylem havaalanlarında kısmen etkili oldu. Marsilya'da 13 uçak seferi iptal edildi.

Hükümet tek taraflı olarak ücret artışını 1 Haziran'dan itibaren yüzde 0,5 ve 1 Şubat 2007'den itibaren yüzde 0,5 olarak belirlemişti. 5,2 milyon memur için öngörülen bu oran ise sendikalar tarafından kabul edilmemişti. Sendikalar, 2006 için yüzde 2 zam talep ediyor. Protesto gösterileri 7 Şubat'ta onbinlerce işçi ve emekçinin katılımıyla devam edecek.

FRANSA'DA GENÇLER CPE'YE KARŞI EYLEMDE

Fransa Başbakanı Dominique de Villepin'in, gençler arasındaki işsizliği azaltma adı altında önerdiği "İlk Çalışma Kontratı"(CPE)na karşı sendikalar, demokratik kurum ve kuruluşlar, liseli ve üniversiteli gençlik örgütleri tepki gösteriyor. Gençlik örgütleri, ortak bir çağrı ile CPE projesine karşı 30 Ocak günü başlattıkları protestolarını hafta içerisinde her gün değişik biçimde ortaya koyarak 7 Şubat'a kadar eylemlerle sürdüreceklerini açıkladılar.

CPE'ye göre, 20'nin üzerinde çalışması olan işletmeler, yüklü teşvik primleri karşılığında 26 yaşından küçükleri işe alacaklar ve böylece en azından gençler arasında işsiz sayısını azaltmış olacak. Patronlar üç sene boyunca sosyal kesintileri ödemekten muaf tutuldukları gibi, ilk iki senelik dönemde istedikleri anda ve herhangi bir gerekçe gösterme mecburiyetinde olmadan, gençleri kapı dışarı edebilecekler.

CPE projesinin asıl hedefi, elli senedir yürürlükte olan ve bugüne dek temelden değiştirilemeyen İş Yasası. Hükümet; İş Yasası'nda gedikler açarak yasayı etkisizleştirmek ve fırsat doğduğunda da değiştirmek istiyor.

BPO İŞÇİLERİNİN EYLEMİ SÜRÜYOR

Sendikal hakları için başlattıkları direnişlerinde haftaları geride bırakan BPO işçileri, taşeron firma aracılığıyla fabrikaya getirilen işçileri taşıyan servislerin önünde oturma eylemi yaptılar. İşçiler, "İş, Ekmek Yoksa Barış Da Yok", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganlarıyla patronu protesto ettiler. Eylem üzerine, jandarma fabrikanın önüne adeta yığınak yaptı. İşçiler, fabrikanın içinde bekleyen jandarmaya tepki gösterirken, jandarma yetkilileri sendika temsilcileri ile yaptıkları görüşmede işçilerin fabrikanın karşısındaki araziden çıkmalarını istedi. TÜMTİS üyesi ambar işçileri de olayı haber alınca destek olmak amacıyla fabrikanın önüne gittiler.

DENİZLİ BELEDİYE İŞÇİLERİ EYLEMDE

Denizli Belediyesi işçileri, 24 işçinin işten atılması üzerine 8 Şubat günü belediye binası önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklama öncesi bir işçi komitesi oluşturan işçiler, demokratik kitle ör-

gütlerini ve partileri gezerek eyleme destek istediler.

Belediye binası önünde toplanan işçiler adına, işten atılan işçilerden biri açıklamayı okudu. Belediye Başkanının belediyenin bütün birimlerini özelleştirdiğini söyleyerek, taşeronlaştırmanın işçiler için kölelik anlamına geldiğini ve örgütlülüğün en büyük güçleri olduğunu söyleyen işçiler, bu gidişe izin vermeyeceklerini söyleyerek, işe geri dönene kadar mücadele edeceklerini söylediler. Denizli'deki belediye işçilerinin, özelleştirilen TEKEL işçilerinin, evleri yıkılacak olan mahallelilerin, sağlık dönüşüme karşı çıkan hekimlerin, yoğun sömürü koşullarındaki tekstil işçilerinin kısacası tüm emek güçlerinin mücadelelerinin birleştirilmesi gerektiğini ve bu yolla Türkiye'deki tüm emekçilerle güçlerin birleştirilmesi gerektiğini söylediler.

Sık sık "Atılan işçiler geri alınsın", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "AKP halka hesap verecek", "Belediye işçisi yalnız değildir", "Zafer direnen işçilerin olacak" sloganları atıldı.

BEYPINARLAR ELEKTRİK İŞÇİSİ DİRENİŞE BAŞLADI

İstanbul'da elektrik dağıtımını yapan BEDAŞ'ın taşeronu Beypınarlar Şirketi'nde çalışan işçilerin Enerji Sen'de örgütlenmesinin ardından işten atılmaya başlanmış ve patron 30 işçiyi kapı dışarı etmişti. Enerji Sen'in girişimleri ve işçilerin tepkileri sonucu, patron 16 işçiyi işe almak zorunda kaldı. İşe alınmayan 14 arkadaşları için, direnme kararı alan işçiler, 9 Ocak günü işyerinin önünde açıklama ya-

parak direnişe başladı.

ADLIYE ÇALIŞANLARINDAN ADİL ÜCRET TALEBİ

Kartal ve Pendik Adliyeleri'nde çalışan KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası(BES) üyesi kamu emekçileri, 9 Şubat günü düzenledikleri eylemle "hakim ve savcılara sağlanan ücret iyileştirmelerinin kendilerine de uygulanmasını" istediler.

Kartal Adliyesi önünde toplanan emekçiler, "Adalet çalışanları adalet istiyor", "Yargı hakim ve savcıdan ibaret değildir", "Rotasyon istiyoruz" dövizleri açtılar.

BES İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı, "son dönemlerde hakim ve savcılara yapılması düşünülen iyileştirmeye diğer personelin dahil edilmemesi, yargı emekçilerini rahatsız etmektedir. Kamu emekçileri içinde en düşük ücretle çalışmaya zorlanan yargı çalışanlarının bu kapsama alınmaması, ayrımcılıktır, adaletsizdir" dedi. Alkışlarla protestolarını sürdüren emekçiler, eylemin ardından tekrar iş başı yaptılar.

TEKEL İŞÇİLERİ YÜRÜDÜ

Fabrikalarının kapatılmasına karşı direnen Malatya TEKEL işçileri 6 Şubat günü bir yürüyüş düzenlediler. Fabrikada toplanan işçiler, sloganlarla postaneye yürürken işçilere aileleri de destek verdiler. Çocuklar da okula gitmek yerine, eyleme katılarak ailelerinin yanında yer aldılar. □

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Zindanlarda Ölüm Orucu eylemi, uzlaşmaz sınıf anlayışı ve tüm kararlılığıyla sürüyor. Ölüm Orucu savaşçıları, ölümsüzleşen 121 savaşçı ve tüm dünyadaki işçi ve emekçilerin verdiği güç ile besleniyorlar. Zindan duvarlarını bedenlerini açığa yatırarak parçalayan savaşçılar, eriyen bedenleriyle devrimi büyütüyorlar.

Gebze zindanında TKEP/L davasından tutsak Serpil Cabadan, 6 Şubat itibarıyla Ölüm Orucu eyleminin 226. gününde. Aynı zindanda bulunan Fatma Koyupınar eyleminin 274. gününde. Eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Ölüm Orucundaki tutsakların sesini duyurabilmek için Antep Mücadele Birliği Platformu olarak, 6 Şubat günü saat 12.00 civarında, Antep işçi ve emekçilerinin yoğun olduğu şehir merkezinde bulunan Hürriyet Caddesi üzerindeki Devlet Hastanesi duvarına "Ölüm Orucu Sürüyor" ve Rüştü Üzel Meslek Lisesi duvarına "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı, "Mücadele Birliği" imzalı pankart asma eylemi gerçekleştirilmiştir. Halkın yoğun ilgisini çeken bu eylem ile devrimci tutsakların yalnız olmadığını ve onların sesi olacağımızı bir kez daha gösterdik.

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Mücadele Birliği Platformu/Antep

DERSHANE ÖĞRENCİLERİNDEN EMEKÇİ HALKLA DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

Üniversiteye hazırlık eğitimi veren bir dershanede öğrenim gören öğrenciler, içine itilmeye çalışıldıkları duyarsızlaşmaya bencilleşmeye hayır demek ve toplumsal sorunlara karşı duyarsız kalınmaması gerektiğini göstermek amacıyla yaklaşık bir aydır sürdürdükleri hazırlıklarla 10 Şubat Cuma günü bir etkinlik düzenlediler. Dershanelerinin Konferans salonunda gerçekleşen etkinlikte katılımcı öğrencilerden toplanan bağışlarla yoksul emekçi çocuklarına öykü kitapları alınacağı da açıklandı. DÖB'lü öğrencilerin aktif katılımıyla gerçekleşen bu etkinliği Genç Yoldaş dergisi olarak da izledik ve etkinliği düzenleyen arkadaşlarla röportaj yaptık.

Röportajda arkadaşların özellikle üzerinde durdukları nokta bu etkinliğin sadece emekçi halkla bir dayanışma sergilemek için değil aynı zamanda örgütlü çalışma yürütülürse, imkânsız gibi görünen her şeyin başarılabilirliğini göstermek olduğuydu.

Y.E.Mücadele Birliği Okurları/İzmir

MÜNİH 2006

Almanya'nın Münih kentinde yapılan NATO Güvenlik Konferansı, 4 Şubat tarihinde gerçekleşti. Her sene olduğu gibi bu sene de toplantı yoğun olarak protesto edildi. Emperyalist-kapitalist sistemin eli kanlı yöneticileri kapalı kapılar ardında sömürü ve savaş planlarını hazırlarlarken binlerce eylemci bu planlara karşı çıkmak için alanlardaydı.

Saat 12:00'da yürüyüşün başlayacağı meydanda göstericilerin toplanmalarıyla eylem başladı. Bizler de Almanya'dan Leninistler olarak Almanca "Zafere Kadar Devrim" yazılı pankartımız ve parti bayraklarımızla bu gösteriye katıldık

İran'a karşı yapılan savaş planlarının protesto edilmesinin öne çıktığı eylemin bu seneki en anlamlı sloganı polis tarafından yasaklanan ve taşınan dövizler nedeniyle çatışmalara neden olan "Rumsfeld: Massen Mörder" (Kitle Katliamcısı Rumsfeld) oldu.

Alman polisinin yaptığı provakasyonlar sonucunda bir saatten fazla bir gecikmeyle başlayan yürüyüş yaklaşık 3 saat boyunca devam etti. Tüm yürüyüş boyunca kitle ve polis arasında irili ufaklı bir çok gerginlik ve çatışma yaşandı. Ama her defasında göstericilerin kararlı tutumları karşısında polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Yürüyüşün sona erdiği Marien Platz Meydanı'nda bir miting düzenlendi. Miting devam ederken polisin bir göstericiyi gözaltına almak için kitleye saldırmasının ardından kitlenin verdiği sert karşılık sonucunda dakikalarca süren bir çatışma yaşandı. Polisin almaya çalıştığı gösterici verilmezken onu almak için kitleye saldıran polisler çembere alındı ve göstericiler tarafından dövüldüler. Arada kalan polisleri kurtarmak için destek polislerin de gelmesiyle çatışma daha sert bir hal aldı. Polisin cop ve gözyaşartıcı gaz da kullandığı bu çatışma sırasında aralarında bir Leninistinde bulunduğu bir çok gösterici yaralandı. Çatışma polisin geri çekilmesiyle sona erdi.

Beş bini aşkın bir kitlenin katıldığı protesto gösterisi yapılan konuşmalar ve hep birlikte atılan sloganlarla sona erdi.

Almanya'dan Leninistler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır

11 Şubat Cumartesi günü, Fransa'nın Strasbourg kenti, Avrupalı proleterlerin dev bir yürüyüşüne sahne oldu.

Eylemin ana hedefi Bolkestein isimli bir Avrupa Parlamentosu üyesinin hazırladığı yasa tasarısı. Avrupalı işçilere yöneltilmiş en büyük ekonomik saldırılardan biri olan yasa tasarısı, Strasbourg'daki Avrupa Parlamentosu'nun gündemine girmiş durumda. Yasa tasarısına göre, Avrupa ülkelerinde bulunan yabancı ülke işçileri, bundan sonra geldikleri ülkelerin çalışma koşullarına göre çalışabilecek ve olası sorunlarda geldikleri ülkelerin haklarından yararlanabilecek. Bu yasa tasarısı yabancı işçiler için Avrupayı bir cazibe merkezi yapmaktan çok şunu hedefliyor: Avrupalı işçilerin ücretlerini olabildiğince aşağı çekmek...

Avrupa burjuvazisi işçi sınıfına karşı böylesine geniş bir saldırıya hazırlanıyor. Emekçiler de bu saldırı dalgasını sokakta püskürtmeye... Sınıflar savaşımı birikimi güçlü olan proleterler, Fransa'da olduğu gibi daha şimdiden grevlere ve daha kapsamlı eylemlere hazırlanıyor.

Bir ay önce, Almanya'nın, İngiltere'nin ve Fransa'nın kıyı şe-

AVRUPALI PROLETERLER STRASBOURGDAYDI

hirlerinden gelen altı bin liman işçisi, Avrupa Parlamentosu'nun önünde şiddetli bir gösteri yapmıştı. 11 Şubat'taki eylem, bu gösteri dalgasının bir devamıydı.

Almanya'da Pazartesi Eylemlerini düzenleyen çeşitli sol partiler ve gruplar ile Fransız sol partileri ve gruplarının ortak düzenlediği eyleme yüz bine yakın insan katıldı. Strasbourg'un Place de la Meinau Meydanı'ndan başlayan yürüyüş, Avrupa Parlamentosu'nun yakınından geçerek Herrenschmidt sokağında bitti. Türkiyeli örgütlerden çok azı temsili düzeyde eyleme katıldı. Onbinlerce kişinin eleştiri okları, Bolkestein isimli parlamentere yöneltilmişti. Avrupa Komünizminin hastalıklarından biri olan ekonomizm, bu eylemde sloganlara rengini verse de, farklı ülke proleterlerinin sokakta ve Avrupa emperyalizmine karşı ortak odakta birleşmeleri

son derece anlamlıydı. Bu coşkuyla bir araya gelen insanların en çok attıkları slogan "Enternasyonal Dayanışma" idi. Bu eylem ile Avrupa emperyalizmine bir göz dağı verildi.

Almanya'dan Leninistler

ANTEP GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ AÇILDI

Şu anda yüzümüzde kocaman güllüçükler var...
Neşeliyiz...

Mutluluğumuz bugün Antep işçi ve emekçilerinin yeni mevsizi olan Genç Emekçiler Birliği Derneği'nin sıcak açılışıyla daha bir çoğaldı. Düztepe'nin yokuşundan taşı mutluluğumuz adeta. Devrimci İşçi Komiteleri, Antep Ayışığı Sanat Merkezi, Mücadele Birliği Platformu ve zindanlar bizleri bu büyük günümüzde yalnız bırakmadı. Etkinliğimiz sırasında "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları ortalığı kapladı.

13 Şubat Pazar günü saat 13:00'de başlayan açılış etkinliğimize gün boyunca yaklaşık 200 kişi katıldı. Açılış konuşmasını GEB-DER emekçilerinden bir işçi arkadaşımız yaptı. 13 Mart Savaşçıları'nın da anıldığı, ve slayt gösterimlerinin sunulduğu açılış etkinliğinde yaşça büyük olanların daha bir duyulduğu gözlemlendi. GEB Şiir Grubu yoğun beğeni toplarken işçi-şair dostumuz Kazım DEMİR de bizler için hazırladığı yeni şiirlerini okudu. Derneğimize ilk günden bu güne destek sunan Ayışığı Sanat Merkezi de şiir dinletisiyle etkinliğimize destek verdi.

Açılış etkinliğimiz, Antep Ayışığı Sanat Merkezi Müzik topluluğu Deniz Ezi'nin tüm parçaları zilgit ve alkışlarla karşılandı. Kürtçe müzik grubu Koma Sevkan ise gerek ağıtları, gerekse halay parçalarıyla açılışımızda bizlere destek oldu.

Her adımımızda soluğunu hissettiğimiz, sofralarına, düşlerine konuk olduğumuz işçi ve emekçi dostlarımız bu mutlu günümüzde yanımızdaydılar. Yüreklarını yüreklerimizin yanına koymuşlardı.

Antep işçi ve emekçileriyle yeni bir mevsizde bulduğumuz açılış etkinliğimizde GEB-DER'in kurucuları olan İbrahim Ethem COŞKUN, Necati VARDAR ve Seyit KONUK'un nezdinde geçmişten bugüne GEB-DER'e emeği geçen tüm yüreklere sözümüzdür ki mücadelemiz zafere kadar sürecek...

Özgür insanlığın beyni felsefe, kalbi proletarya olacaktır.

ÖLÜM ORUCU AFIŞİNE SİLAHLI SALDIRI!

12 Şubat Pazar günü "Ölüm Orucu Sürüyor - Mücadele Birliği" yazılı afişleri, İkitelli sokaklarına asarken polis tarafından silahlı saldırıya uğradık. Bir polis kurşunu afiş yapılan kovaya isabet etti. Daha sonra bölgede yoğun bir polis takibi ve ablukası yaşandı. Aynı saatlerde bölgede bulunan Ekin Sanat Merkezi'nin önünde ve çevresinde sivil-resmi ve çevik kuvvet polisleri akrep, sivil ve resmi otoları yığmak yapmıştı. Sabah 8:30'dan beri Ekin Sanat Merkezi abluka altında ve halen abluka takviye ile devam etmekte. Saat 09.00 sıralarında polisler, Ekin Sanat Merkezi'nin ziline basarak, kapıyı sert şekilde dövmüşler, baskın yapıp içeri girmek istemişlerdi. Ekin Sanat Merkezi'nin kapısının açılmaması üzerine kapının önünde beklemeyi sürdürmüşler ve Sanat Merkezine gelen öğrencileri taciz etmişlerdi.

İkitelli bölgesinde bu bize yapılan ilk saldırı değildir. Bu saldırı Sevdamıza yapılan saldırının bir parçasıdır. Burjuvazinin faşist devleti Leninist politikaların kitleler üzerindeki etkisini görerek saldırıyı her geçen gün yoğunlaştırmaktadır. Bu ve bunun gibi saldırılar Leninist çalışmalarını İkitelli'de yapmamızı engelleyemeyecektir.

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
BASKILAR DEVRİMİ ENGELLEYEMEZ!**

İkitelli'den Mücadele Birliği Okurları

ANTEP GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ

YÜREKLERİN UMUDU EN KIZILIDIR SEVDA

Sevda Aydın'la dayanışma etkinlikleri devam ediyor. "Hepimiz Birer Sevdamız" adı altında başlattığımız kampanya çerçevesinde bir çok etkinlik ve konserler düzenledik.

Bunlardan birisi de Tohum Kültür Merkezi'nde, "Sevdalarımız İçin Söylüyoruz" adıyla düzenlediğimiz konser gerçekleşti. Grup Emeğe Ezgi'nin sahne aldığı gecede devrimci

dayanışmanın güzel bir örneğini sergileyen Tohum Kültür Merkezi'nden bir arkadaş kısa bir konuşma yaptı. Daha sonra sahneye gelen Ayışığı Sanat Merkezi'nden Songül Yücel şu an F tipi zindanda olan leninist tutsak Ergül Çiçekler'in Sevda için yazdığı bir şiiri okudu. 19 Aralık Katliamı sırasında zindanda tutsak olan Vefa Serdar ise, Ölüm Orucu'nun 225. gününde olan Serpil Cabadan'ın sevdiği bir şiiri okudu.

Etkinlik bu güne kadar ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşu ile başladı. Yüreklere devrimci dayanışma gücüyle dolan katılımcılar bir kez daha inadına kaldırdılar yumruklarını havaya, sınıf düşmanlarına karşı, Sevdalarımıza destek olmak için, yoldaşça... Ardından Grup Emeğe Ezgi sahne aldı. Sözleri leninist tutsaklara ait olan bir şarkı seslendirdi ve 19 Aralık Katliamı sırasında tutsak olan Vefa Serdar duyularını paylaşması için sahneye çağırıldı. V.Serdar, Sevda'nın bu süreci bilinci ile geri püskürttüğünü belirterek; "Sevda'ya bu bilinci veren örgütlü gücüdür; kolektifdir. 19 Aralık Katliamı içerde ve dışarı da sürüyor. Onlar zannediyor ki bu saldırılarla bizleri kavgadan geri düşürecekler. Hayır onlar kaybettiler. Bizleri hiçbir işkence yıldıramadı. Şimdi Ölüm Orucu sürüyor. Serpil yoldaşımız ve siper yoldaşımız Fatma 200'lü günlerindeler. Bize düşen onlarla birlikte mücadele etmektir. Zafer bir gün bizim olacak ve bu zulüm düzenini yıkılacak. Zaferi biz kazanacağız." dedi. Ardından da Gebze zindanında Ölüm Orucu sürdüren Serpil Cabadan'ın en çok sevdiği şiiri okudu:

"Ümit işkencede mahzun

Emek işkencede mahzun

Tenim ayaklarım ürüyan

Ekmek işkencede mahzun

... Sana selam olsun

Zincirin zulmün kar etmediği

Kırbacın kar etmediği Büyük Tahammül..."

Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi'nin mesajı okundu. Grup Emeğe Ezgi Ölüm Orucu Eylemi'nde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan, Sibel Sürücü ve 19 Aralık Katliamı'nda ölümsüzleşen Kombatımız Murat Ördekçi için "Gel bahar ol Aysun ol şimdi" parçasını seslendirirken F tipi zindanlarda tutsak olan tüm devrimciler için de "Hücrem demir" şarkısını seslendirdi. Ardından Sevda Aydın sahneye çağırıldı. "Hepimiz Birer Sevdamız" sloganlarıyla sahneye gelen Sevdamız, çok heyecanlanmıştı. Duygularını dile getirmekte zorlanan sevdamız, mücadelesiz yaşamın olmayacağını söyledi. "Bu saldırıdan sonra aranızda olmamam mümkün müydü? Serpil'imiz Gebze'de Ölüm Orucu eylemini sürdürüyor, 19 Aralık katliamından çıkmış ve kolunu kaybetmiş Vefa yoldaşımız bizimle birlikte mücadeleyi sürdürüyor. Sizleri seviyorum. Aranızda olmaktan mutluyum" dedi.

Emeğe Ezgi söylediği halay parçalarıyla herkesi coştururken, uzun süre omuz omuza halaylar çekildi. Ardından söylenen marşlarla ve atılan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganıyla yapılan etkinlik sona erdi. □